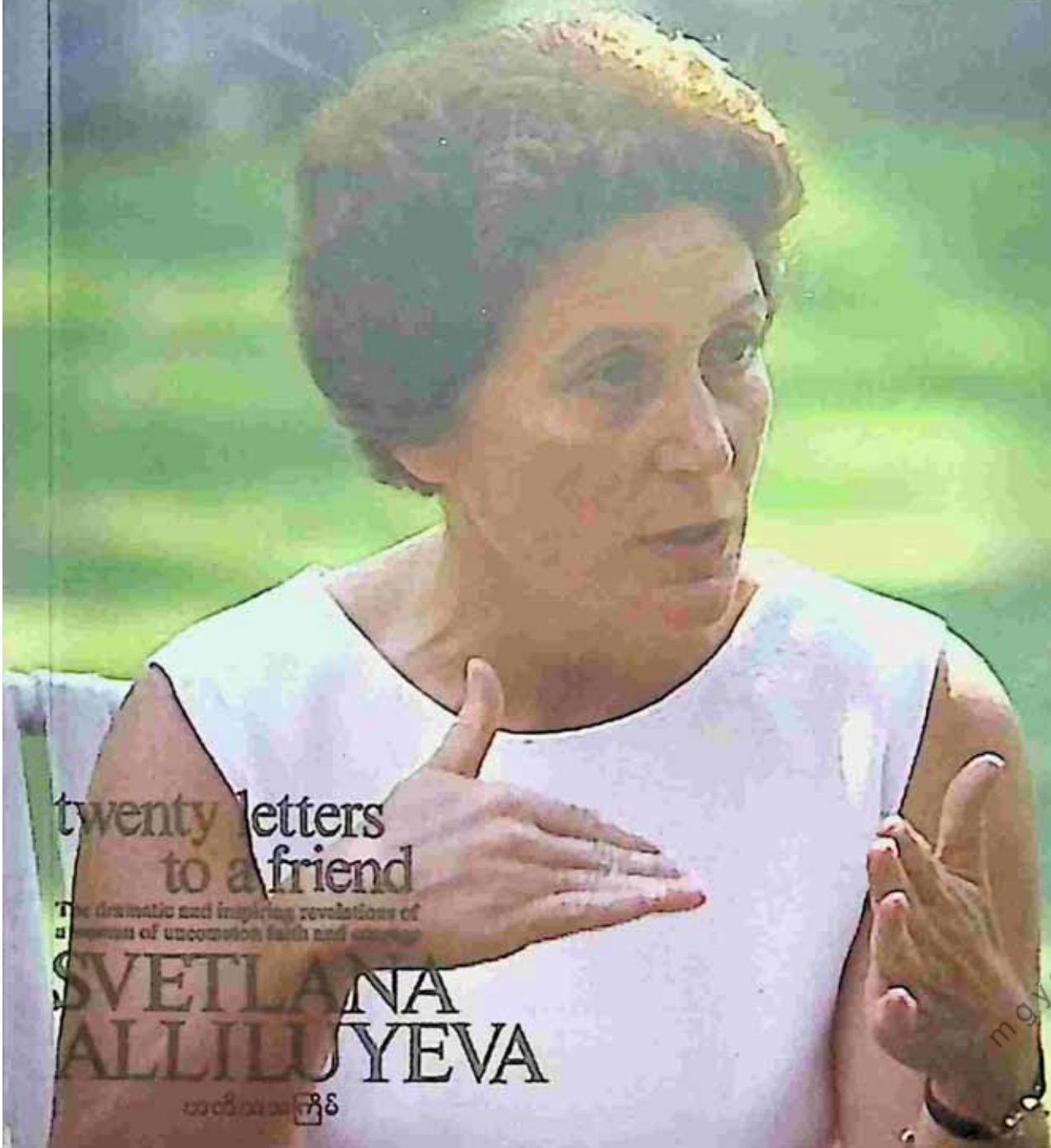

ရုရှနိုင်ငံ၏ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို
တည်ဆောက်ဖန်တီးခဲ့သော စတာလင်၊
သူ၏သမီးဖြစ်သူ ရေးသားခဲ့သည့်
ဓမ္မာကို သိမ့်သိမ့်တုန်စေခဲ့သော
တစ်သက်တာမှတ်တမ်းကြီးတစ်စောင်။

သမီး စတာလင်

အထောက်အကူလှအောင်

မြန်မာပြန်

twenty letters
to a friend

The dramatic and inspiring revelations of
a woman of uncommon faith and courage

SVETLANA
ALLILUYEVA

တစ်သက်တာမှတ်တမ်း

mgyoe.com

ဂျာနယ်တိုက် စာတိုက်တိုက်ကို
တည်ဆောက်ဖန်တီးခဲ့သော စတာလင်၊
သူ၏သမီးဖြစ်သူ ရေးသားခဲ့သည့်
ကဏ္ဍကို သိပ်သိပ်တုန်ခါခဲ့သော
တစ်သက်တာမှတ်တမ်းကြီးတစ်စောင်။

သမီး စတာလင်

အထောက်အတော်လှအောင်
မြန်မာပြန်

HA0018
2,800.00 KS

သမီး စတုလင် အထောက်တော်လှအောင်
စာမျက်နှာ ၂၀၂++ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းညို၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ မေလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၆၈ ယခုနာစာပေ၏ ပထမအကြိမ်
(ဒုတိယအကြိမ် - ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၈)
ရောင်းစျေး ၂၈၀၀ ကျပ်

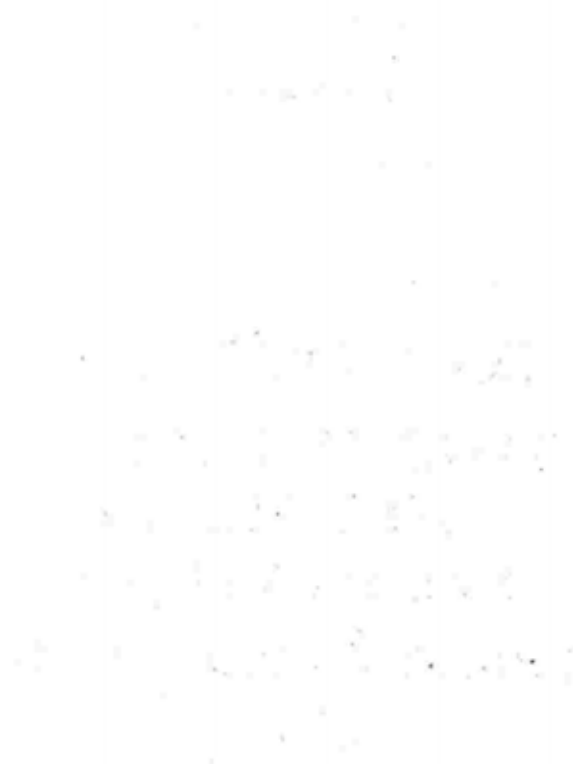
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သမီး စတာလင်
**TWENTY LETTERS
TO A FRIEND**
Svetlana Alliluyeva
အထောက်တော်လှအောင်
မြန်မာပြန်

အစိမ်းအစိမ်း ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	က
၁။ နှုတ်ဆက်အနိမ့်	၁
၂။ ခရီးလမ်းဆုံး	၁၁
၃။ စတာလင့် အချစ်ဇာတ်လမ်း	၂၃
၄။ လောကသစ္စာ	၄၃
၅။ ဘဝခရီး၏ တစ်ဆစ်ချိုး	၆၀
၆။ သူလျှိုများကြားဝယ်	၈၀
၇။ စိတ်ဝမ်းကွဲကြခြင်း	၈၈
၈။ ဖေဖေထံမှ ပေးစာများ	၁၀၀
၉။ စစ်နှင့်အချစ်	၁၀၉
၁၀။ မေတ္တာဇာတ်လမ်း	၁၁၉
၁၁။ ယောက်ျားများယူခြင်း	၁၃၁
၁၂။ ဒုတိယလင်နှင့် အဆင်မပြေ	၁၄၀
၁၃။ လူပါးလူနပ်ကြီးများ	၁၄၆
၁၄။ သားစတာလင်၏ ဘဝဆိုး	၁၅၅
၁၅။ ဘဝနိဂုံး	၁၉၃

mgyc.com

mgyc.com

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

စတာလင်ဆိုလျှင် လူတိုင်းသိသည်။ ယခု စတာလင်၏ သမီး၊ စဗက်လာနာအယ်လီလူယီဗာဆိုလျှင်လည်း လူတိုင်း သိကြပါပြီ။

ယခုနှစ်အတွင်းမှာပင် ရုရှားပြည်မှ ထွက်ခွာလာသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် ယူလိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ သူ့တစ်သက်တာမှတ်တမ်းကြီး တစ်စောင်ပါလာသည်။ TWENTY LETTERS TO A FRIEND ဟူသော အမည်ဖြင့် ဟားပါးနှင့်ရိုးစာအုပ်ထုတ်ဝေသူများက ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် စာတစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ကြသည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်စေသော မှတ်တမ်းကြီးတစ်စောင်အဖြစ် အရောင်းရတွင်ကျယ်သွားသည်။ ထပ်ကာထပ်ကာ ရိုက်ရသည်။ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ရောင်း၍ အကောင်းဆုံးသော စာအုပ်များစာရင်းတွင် ထိပ်မှပြေးနေဆဲ ရှိသည်။

ဤစာအုပ်ကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပွက်ပွက်ရိုက်သွားသည်။ လက်ဝဲထိပ်သီးကြီးတွေရော၊ လက်ယာ

ထိပ်သီးကြီးတွေပါ ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုလေ့လာကြရသည့် စာအုပ်ဖြစ်
လေသည်။

စတာလင် ဟူသည်မှာ...

ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်ကို ပြောင်းလဲခဲ့သော တည်ဆောက်ခဲ့သော
ဖန်တီးခဲ့သော၊ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။

ရုရှားနိုင်ငံ ဟူသည်မှာ...

ဆိုရှယ်လစ်မျိုးစေ့ချရာ၊ ဆိုရှယ်လစ်အမြစ်တွယ်ရာ၊ ဆိုရှယ်လစ်
အပင်ရှင်သန်ရာ နိုင်ငံများအနက် ပထမဦးဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်၏။

စဗက်လာနာအယ်လီလူယီဗာ ဟူသည်မှာ-

တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ မျက်စိအောက်တွင် လူလား
မြောက်ခဲ့ရသည့်၊ ခေတ်သစ်၊ စနစ်သစ်၊ အယူအဆသစ်ကို ဖန်တီးခဲ့
သော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်၊
ပြောင်းလဲနေသော ခေတ်တစ်ခေတ်တွင် အကောင်းတွေ၊ အဆိုးတွေကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ရသည့်၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝမ်းသာစရာ၊ ကြေကွဲ
စရာ၊ ကြည်နူးစရာများကို ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားခဲ့ရသည့်၊ ခေတ်တစ်
ခေတ်ကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော စတာလင်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ သမီးလည်းဖြစ်
သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်၏။

ထိုခေါင်းဆောင်၊

ထိုတိုင်းပြည်နှင့်

ထိုသမီးတို့ ပေါင်းမိလိုက်ကြသည့်အခါတွင်ကား တစ်ကမ္ဘာ
လုံးကို ပွက်ပွက်ရိုက်စေသည့် စာအုပ်ထူးကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်လာလေ
သတည်း။

သို့သော်... ဤစာအုပ်သည် နိုင်ငံရေးစာအုပ် သက်သက်မျှ
သာ မဟုတ်ပါ။

ဤစာအုပ်တွင်...

ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အတွင်းရေးများ၊ အနီးကပ်လေ့လာ
ချက်များ၊ စိတ်နေသဘောထားများ၊ အမူအကျင့်များ၊ ရယ်မောသံများ၊
မျက်ရည်များ၊ အိမ်တွင်းရေးများ၊ မိသားစုရေးရာများကို လည်း

ကောင်း....

စနစ်တစ်ခု၊ ခေတ်တစ်ခုကို တော်လှန်ပြောင်းလဲတိုင်း တွေ့ကြုံ
ကြရစမြဲဖြစ်သော မကောင်းမှုများ၊ ကောင်းမှုများ၊ အောင်မြင်မှုများ၊
မအောင်မြင်မှုများ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝမ်းသာစရာများကို လည်းကောင်း....

ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မင်းပင်ကောင်း
လျက် မင်းမြှောင်ဖျက်နေမှုများ၊ အယောင်ဆောင် သစ္စာလိမ်များ၊
သကြားဖုံးထားသော အဆိပ်ပြွမ်းသည့် အသည်းနှလုံးများ၊ ထန်းလျက်
ကျွေးသည့် အရှင်သခင်ကို ထွန်ထွန်လူးအောင် အမြီးနှုတ်ပြသည့်
သုနက္ခကဲ့သို့ ကျင့်ကြံမှုများ၊ မတရားသော အခွင့်အရေးများကို မတ
ရားသောနည်းလမ်းများဖြင့် မတရားလုပ်ဖို့အတွက် မတရားရယူနေမှု
များကိုလည်းကောင်း....

တန်ခိုးအာဏာရှိနေဆဲ၊ အသက်ရှင်နေဆဲကာလတွင် အခွင့်
အရေးသမားတို့သည် အကျိုးအလိုဆုံး၊ သစ္စာအရှိဆုံး၊ အမှုတော်ကို
အထမ်းရွက်ဆုံးဖြစ်သယောင် ပရိယာယ်တစ်ထောင်၊ ဝေပုစင်ဆောင်တစ်
သောင်း၊ အပျောင်းမှာ အနန္တ၊ အနွဲ့အလျှ အသင်္ချေ၊ ကုဋေကုဋာ သဲ
ကိုးဖြာသော မာယာတွေနှင့် ပလီတတ်ကြခြင်းများကိုလည်းကောင်း....

အာဏာရှိသူများ မျက်ကွယ်ပြုသောအခါ၊ သို့တည်းမဟုတ်
အာဏာလျှောကျသောအခါတွင် သွားလေသူအပေါ်၌ မည်သူပို၍
ယုတ်မာနိုင်သနည်းဆိုကာ အယုတ်မာပြိုင်ပွဲကြီးများ ခြိမ်ခြိမ်သဲသဲ
ကျင်းပတတ်ကြသည်ကို လည်းကောင်း....

စသည်ဖြင့် သတိသံဝေဂရစရာများကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်
မြင်ရဖတ်ရပါမည်။

ထိုမျှသာမက...

လူ့ဘဝ၏အနိမ့်အမြင့်၊ အတက်အဆင်း၊ လေပြင်းလေသာ၊
အနုအကြမ်း၊ အလွမ်းအသော၊ အဆိုးအကောင်း၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ
စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများကို လည်းကောင်း....

မုန်းတီးခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ မနှစ်မြို့ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊
ကြင်နာခြင်း၊ ညှာတာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်း၊ ယုယ

ခြင်း၊ ပိုက်ထွေးခြင်း၊ ဖျောင်းဖျံခြင်းများကို လည်းကောင်း...

စဗက်လာနာ၏ ယစ်မူးဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ချမ်းမြေ့ဖွယ်၊ ရွှင်လန်းဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ်၊ နာကြည်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်၊ ဆွေးမြည့်ဖွယ် အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့်လှပသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသကဲ့သို့ တရှိုက်မက်မက် ဖတ်ရပါမည်။

ထိုမျှသာမက...

သူကြိုရသောဘဝ၊ သူရုန်းကန်ရသောဒုက္ခ၊ သူစံစားရသော သုခ၊ သူခံစားရသော ရလဒ်၊ သူကျင်လည်ရသည့်ထောင့် စသည်များ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း...

မိဘနှင့်သားသမီးတို့၏ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုး၊ အကြင်နာတရား၊ ယုယပိုက်ထွေးမှုများကိုလည်းကောင်း...

ဆယ်ကျော်သက်မြီးကောင်ပေါက် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ အားကိုးရှာမှု၊ စိတ်အလိုလိုက်မှုများကို လည်းကောင်း...

ချစ်သောသူနှင့် ရစ်ပတ်ရသည့် ကိလေသာနှောင်ကြိုး၊ ချစ်သူအတွက် ရရှိလာသည့်သတ္တိ၊ ချစ်သူအပေါ်ထားရှိရသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အတွယ်အတာများကို လည်းကောင်း...

ဘဝင်ညောင်းအောင်၊ ရင်မောအောင် ဖတ်ရပါမည်။

ဤသို့သော စာအုပ်ကြောင့်ပင်...

စဗက်လာနာ ငွေတွေ့သောက်သောက်လဲ ရလိုက်သည်။ အိန္ဒိယပြည်မှ ကလာကန်ကာရွာကလေး၌ ဆေးရုံတစ်ရုံဆောက်လုပ်ရန် ငွေလှူသည်။ ဤစာအုပ်အတွက်ရရှိသည့် ငွေများအနက် ဒေါ်လာ ၂၅၀,၀၀၀ (မြန်မာငွေကျပ် ၁၂-သိန်းခွဲခန့်) ကို လှူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အဆိုပါ အိန္ဒိယပြည်မှ ကလာကန်ကာရွာကလေးသည်ကား စဗက်လာနာ၏ တတိယမြောက်ယောက်ျား၊ ဘရာဂျက်ဆင်း၏ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သော “သမီးစတာလင်” မှာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နှင့် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့ထုတ်

“လိုက်ဖ်”မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် TWENTY LETTERS TO A FRIEND အပိုင်း ၂ ပိုင်းကို ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်ဆိုနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည့်စာအုပ် စာတမ်းများ ရှာဖွေပေးကြသော ကိုခင်မောင်ညွန့်(တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး နှင့် ဆေးကုသရေးတက္ကသိုလ်) ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်ကြည်မင်း (ပုသိမ်)ကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

အထောက်တော်လှအောင်
အင်းစိန်၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်

mgyc.com

mgyc.com

နှုတ်ဆက်အနိမ္မိ

ဧကောဗိကာမှ ရွာတွင်ဖြစ်သည်။

ဝင်လုဆဲ နေရောင်သည်၊ ရဲရဲနီကာ တောက်ပနေ၏။ မြက်ခင်းများ ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်တောများကိုလည်းကောင်း ရွှေရည်များ ပက်ဖျန်း လိမ်းကျံ၍ ထားဘိသည်သို့ ရှိလေသည်။ ယင်းသစ်တောများသည် မော်စကို မြို့တော်ကြီး၏ အပြင်ပမှ နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေသော အိုအာ စစ်ငယ်ကလေး တစ်ခုကဲ့သို့ ရှိချေ၏။ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ် တို့ကို မဖောက်လုပ်ရသေး။ အစိုးရအိုးအိမ်များကိုလည်း မဆောက်လုပ် ရသေး။ စက်ဖြင့် တညီတညာတည်း ဖြတ်ထားသော မြက်ခင်းများသာ ရှိသေးသည်။ မြက်တိုမြက်စ ဖြတ်သားတွေကို ရှင်းထားသည်။ စိမ်းမြသော ကမ္မလာကို ပြန်ပြန်ပြူးပြူး ခင်းကျင်းထားသည် ကဲ့သို့ပင်။

မော်စကိုမှ လူတို့သည် ထိုအရပ်ဒေသသို့ အနားယူ အပန်းဖြေရန် လာကြသည်။ မော်စကို မြို့သူမြို့သားများအဖို့ သည်တောအုပ်အတွင်းမှာ ဂနာရီသို့မဟုတ် ငှနာရီမျှသာ လှည့်လည်ခြေဆန်ဖို့ ရှိသည်။ ထိုမျှသော အချိန်ဖြင့်ပင် ဟိုမှသည်မှ လှည့်လည်သွားလာရင်း သန့်ရှင်းသောလေကို

ဝအောင် ရှူနိုင်သည်။ ရှိုက်နိုင်သည်။ ပန်းသမျှ နွမ်းသမျှ စိတ္တ၊ ကာယဒုက္ခ များကို ခဝါချနိုင်သည်။ ခွန်အားကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည် မွေးဖွားရှင်သန်ရသလို လူသစ်စိတ်သစ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ကြီးလေးလှ သော လူ့ဘဝတာဝန် ဝတ္တရားတွေအားလုံးမှ အနားယူနိုင်သည်။

မော်စကိုမြို့မှ တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်းသစ်တောအုပ် အတွင်းသို့ ရောက်လာပါ၏။ ၃နာရီ သို့မဟုတ် ၄နာရီမျှကြာအောင် တော အုပ်အတွင်းမှာ လှည့်လည်ရင်း အချိန်ဖြုန်းသည်။ လတ်ဆတ်သော၊ သန့် ရှင်းသောလေကို တဝတပိုးကြီး ရှူရှိုက်သည်။ လူနွမ်းစိတ်ပန်းခဲရသမျှတို့ ယခု လန်းလာပါပြီ။ ခွန်အားလည်း တိုးပါပြီ၊ လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်ရပါပြီ။ တာဝန်ကြီးတွေကြားမှ ခေတ္တခဏ အနားယူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်စိ နောက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လူတွေ၊ ကားတွေပြည့်ကျပ်နေသော လမ်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတန်ဆာဆင်ထားသည့် မော်စကိုမြို့တော်သို့ လျှပ်စစ် ရထားဖြင့် သူပြန်သည်။ သူနှင့်အတူ တောရိုင်းပန်းများပါ၍ သွားသည်။ မလန်းနိုင်တော့ဘဲ နွမ်းနေသည့် တောရိုင်းပန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသည်၏နောက် အချိန်ကာလ ရှည်ကြာသောအခါတွင် တောအုပ် ကလေး၏ အကြောင်းကို လူတိုင်းလူတိုင်းအား သူပြောပြပေလိမ့်မည်။ တနင်္ဂ နွေ ရက်အားမှာ၊ သွားရောက် အချိန်ဖြုန်းရင်း တောအုပ်ကလေးအတွင်း အနားယူရန် အကြံပေးပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် မကြာမီမှာပင် ၎င်းတော အုပ်ကလေးဆီသို့ သွားရောက်လည်ပတ် ကြပေလိမ့်မည်။

လူသွားလမ်းကလေးများမှာ လျှောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မနေသောအိမ်နှင့် ခြံစည်းရိုးများကို ကျော်လွန်၍ သွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သည်ကမ္ဘာကြီး၏ တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှ ယင်းတောအုပ်ကလေး အတွင်းမှာ (၃၇)နှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ (ဤစာကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်က ရေးသားရာ ထိုနှစ်အထိ ရေတွက်ခြင်းဖြစ်သည်။) မည်သို့သော မတူညီမှုသည် ကျွန်မ၏ဘဝကို မည်နည်းမည်ပုံဖန်တီး ပြုပြင်ခဲ့သနည်း။ ယင်းအိမ်များကို မည်နည်းမည်ပုံ ပြောင်းလဲခဲ့သနည်း။

တောအုပ်ကလေးသည် ယနေ့တိုင် ဘာမှမပြောင်းလဲ။ မူလဘူတ

အတိုင်း တည်ရှိနေပါ၏။ ကျေးရွာသူကျေးရွာသားတို့သည် ရေတွင်းထဲမှရေများကို ငင်မြင်ငင်နေကြ၏။ ထမင်းဟင်းလျာများကို ရေနံဆီမီးဖိုများပေါ်တွင် ချက်ပြုတ်မြဲ ချက်ပြုတ်နေကြ၏။ နွားတို့သည် ထွန်မြဲ၊ ကြက်ဖတို့သည် တွန်မြဲ၊ ကြက်မတို့သည် ကတော်မြဲပင်။ ကျေးရွာအတွင်း၌ နွားသံ၊ ကြက်သံတို့ဖြင့် ဆူညံသာယာမြဲပင်။

သို့သော် ညိုသော၊ နိမ့်လျှောသော အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင်ကား ရုပ်မြင်သံကြားစက်တို့၏ အသံဖမ်းဧရိယာတိုင်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ မိန်းမငယ်တို့သည် ဟန်ဂေရီပြည်ဖြစ် နိုင်လွန်ဂါဝန်များကို ဝတ်လျက်ရှိချေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မြက်ခင်းပြင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရာသီလိုက်စိမ်းစိုနေသော သစ်တောသည်လည်းကောင်း မွေးလျက်ကြိုင်လျက်၊ ထုံပျံ့လျက်ပင်။ ရွှေရောင်ဝင်းသော ထင်းရှူးပင်တို့သည်လည်း ဟိုနှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက အတိုင်းပင်။ ပီထရိုဗစ်စကိုယီနှင့် ဇနာမင်စကိုယီသို့ သွားရာလမ်းများသည်လည်း မူလကအတိုင်းပင်။

ဤအရပ် ဤဒေသကား ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်သော၊ ကျွန်မဆိုင်သော အရပ်ဒေသပင် ဖြစ်ပါ၏။ (၂၅) နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့သည့် ကရင်မလင်သည် ကျွန်မအရပ်၊ ကျွန်မဒေသမဟုတ်၊ ကျွန်မနှင့်မဆိုင်။ ယခုဒေသကလေးသို့ ရောက်လာသောအခါမှသာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရှိလာပါသည်။ ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသမှာ လယ်ကွင်းပြင်များလည်း ရှိ၏။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုလည်း တဆုံးတဆန့် မြင်နိုင်၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကြည်နူးစရာ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟောင်းကလေး တစ်ကျောင်းလည်း ရှိချေသည်။ ကျောင်းဟောင်းကလေးဟုပဲဆိုရပါမည်။

မှန်ပါသည်။ ယင်းဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးကို အသုံးမပြုကြတော့ပါ။ ထိုကျောင်းထဲမှာ ရှိမခိုးကြတော့ပါ။ သူ့ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်တွေမြင့်မားစွာ ပေါက်နေကြသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ပိတ်ဆို့နေချေပြီ။ သို့သော် သူသည် အစိမ်းရောင်တောမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရပ်တည်မြဲ ရပ်တည်နေ၏။ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အဆုံးတစ်နေ့ထိ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာကို သက်သေထူပြသွားမည်ကဲ့သို့ ရှိတိသည်။

မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ကျွန်မသည် မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ မနေချင်။ မြို့ကြီးပြကြီးထဲမှာ အသက်ရှူကျပ်လှ၏။ လေကိုပင် အားရပါးရ မရှူနိုင်၊ မရှူရ။

ယခုဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ဘဝကောင်းစား ရေး၊ ကိုယ့်ဘဝချမ်းသာရေး တို့ကိုသာကြည့်ပြီး ထူးထူးခြားခြား စည်းစိမ် ခံစားလိုသူ တစ်ယောက်အဖြစ် အထင်မမှားစေလိုပါ။ ကျွန်မတို့ခေတ်မှ လူတို့သည် ကျွန်မထက် ဘဝတွေစုံကြ၏။ အသက် (၅) နှစ်၊ (၆)နှစ် ကြီးသူတို့သည် အကောင်းတွေနှင့် ကြုံရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူတို့သည် အကြောက်တရားကင်းမဲ့ပြီး မတုန်လှုပ် မတွန့်ဆုတ်သော သူရသတ္တိဖြင့် လည်းကောင်း၊ အားမာန်ဖြင့်လည်းကောင်း စာသင်ခန်းမများကို ကျောခိုင်း ကာ၊ စစ်ပွဲဆီသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ချီတက်သွားကြသည်။ အသက်ဘေး အန္တရာယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ကြားထဲတွင် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် သက်ဆိုးရှည်နိုင်ကြလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ကျွန်မတို့ခေတ် ကာလ၏ ပန်းပွင့်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့်မူ ကျွန်မဆောင်ရွက်သင့်၊ ဆောင်ရွက်ထိုက်သော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကြီးကြီးမားမား မဆောင်ရွက်ခဲ့၊ မသယ်ပိုးခဲ့၊ လောက ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်အနေဖြင့် ထွက်၍မကခဲ့၊ သရုပ် မဆောင်ခဲ့၊ ကျွန်မ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသည် လူတွေမမြင်သာသော ကန်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာနေရင်း အချိန်များ ပြုန်းတီးခဲ့ရလေသည်။

လူတို့မမြင်သာသော ကန်လန့်ကာနောက်ကွယ်သည် မှောင်နှင့် မည်းမည်းသာတည်း။ ရွှေပွဲလာပရိသတ်တို့က သူ့ကိုမမြင်သာသော်လည်း သူကမူ အားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ရွှေပွဲလာတို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရွှင်လန်းအားရ ဖြစ်နေကြ သည်ကိုလည်းကောင်း...

မိန့်ခွန်းများ၊ စကားပြောသံများ၊ မီးရောင်စုံများ၊ ရှုခင်းသာများကို လည်းကောင်း...

ဇာဘုရင်များအဖြစ်၊ နတ်သားနတ်သမီးများအဖြစ်၊ အစေခံများ၊ လက် အောက်ငယ်သားများအဖြစ်၊ ဘဝအမျိုးမျိုးအဖြစ် ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ်၊

ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် ကပြအသုံးတော်ခံနေကြသော ဇာတ်ကောင်များကို လည်းကောင်း ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ နေသောသူသည် စုံစုံစေ့စေ့ မြင်တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

သူ့နေရာသည် ကြွက်နဲ့၊ ကော်နဲ့၊ အပုပ်အဟောင်းနဲ့၊ အဟောင်း အဆွေးနဲ့များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနံ့စော်နေသော နေရာဖြစ်၏။

သို့သော် သည်နေရာကား များစွာမက်မောဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ဘဝစုံ၊ အမြင်စုံသောနေရာဟုလည်း ဆိုရပါမည်။

မျက်နှာချေ လိမ်းကျံပေးသူ၊ အလှပြင်ပေးသူ၊ အဝတ်အစားပြင်ဆင် မွမ်းမံပေးသူ၊ ဇာတ်ကောင်များမေ့နေသည့် စကားလုံးများကို ကန့်လန့်ကာ ကြားမှနေ၍ အစဖော်ပေးသော ဇာတ်ဝင်စကား ထောက်ပေးသူတို့ နေထိုင် ရာ၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ နေရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ကောင်တို့သည် မည်သည့်အတွက် ကနေကြသနည်း။ ထိုသို့ ကနိုင်အောင် မည်နည်းမည်ပုံ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသနည်း ဆိုသည်များကို ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ နေရ သူလောက် မည်သူမှမသိနိုင်။ လူ့ဘဝဟူသည်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ် ပြောသော ဇာတ်ရုံကြီးတစ်ခုနှင့်တူကြောင်း သူ့လောက်မည်သူမှ မသိနိုင်။

ဇာတ်တစ်ခုကို ကပြပါပြီ။

မေတ္တာကရုဏာ စိတ်ထားတို့သည် ဗလောင်ဆူကြကုန်၏။ ဇာတ် လိုက်တို့သည် ဓားတဖွေးဖွေးဖြင့် ဓားရေးပြကြကုန်၏။ ကဗျာဆရာတို့က လည်း ကဗျာလင်္ကာတို့ကို ရွတ်ဆိုကြကုန်၏။ ဇာဘုရင်များက သရဖူ ဆောင်းကြ၏။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ရဲတိုက်ကြီးများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မျက်စိ တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တစ်ဖန်ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ နတ်မိမယ် တို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာ၊ ဝိညာဉ်ဆိုး၊ ဝိညာဉ်ညစ်တို့သည် လည်းကောင်း ဥဒဟို ဈာန်ပျံ့ကြကုန်၏။ ဘုရင်တစ်ဦးက ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက် လာ၏။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ရွာကလေးတစ်ရွာ တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ (ပွတ်ရှိုက်၏ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ညွှန်ကြားချက်အရ) လူအားလုံးတို့ သည် တိတ်ငြိမ်၍ သွားကြလေသည်။

ပြီးဆုံးလှ တဲတဲကလေး၏အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြပါမည်။

၁၉၅၃ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ စောစောပိုင်းရက်များတုန်းက ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဖေဖေအိမ်မှာ ကျွန်မရှိနေသည်။ သတိလစ်မေ့မြောနေသော ဖေဖေကို ကျွန်မစောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အခံရခက်စေသော နေ့ရက်များပင် ဖြစ်၏။

မတ်လ၂ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။ တည်ငြိမ်သော၊ မလှုပ်ရှားသော၊ ခြေနှင်းမြဲဖြစ်သော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကျွန်မ၏ခြေထောက်အောက်တွင် ယိမ်းယိုင်နေသည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရပါသည်။ ဘာသာခြား သိပ္ပံကျောင်းရှိ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်းမှာ ကျွန်မ တက်ရောက်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာသင်ယူနေခိုက် ကျွန်မကို လာခေါ်ကြသည်။ ၁၉၅၃ခုနှစ်၊ မတ်လ၂ရက်နေ့တုန်းက ဖြစ်သည်။

“မာလင်ကော့ဗ်က ဘလဇ်နီကို လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လာခေါ်တယ်” ဟု ကျွန်မကို ပြောကြသည်။ (ဂျော်ဂျီမာလင်ကော့ဗ်သည် စတာလင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာ၏) “ဘလဇ်နီ” ဟူသည်မှာ “အနီးအနား” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ရုရှားစကားဖြစ်သည်။ ကွန်စီဗိုမှာရှိသည့် ဖေဖေနေသောအိမ်ကို “ဘလဇ်နီ” ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။ ကွန်စီဗိုမှာ မော်စကိုမြို့စွန်တွင် ရှိ၏။

ယခုကဲ့သို့ စာသင်ခန်းထဲမှ ကျွန်မကို လာရောက်ခေါ်ယူခြင်းမှာ မာလင်ကော့ဗ် မဖြစ်နိုင်။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်ခိုင်းခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဖေဖေက ကျွန်မကိုခေါ်ခိုင်းသောကြောင့် လာရောက်ခေါ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ရပါမည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေသည်။ သောကတွေ ဖိစီးနေသည်။ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။

ဝင်းတံခါးကိုကျော်လွန်ပြီး ကျွန်မတို့ ဝင်လာကြ၏။ အိမ်အပြင်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။ ကရုရှက်နှင့် ဘူလ်ဂါနင်တို့က လက်လှမ်းပြသည်။ ကိစ္စချောပြီ၊ အချိန်လွန်သွားပြီဟု ကျွန်မထင်လိုက်သည်။ ကရုရှက်နှင့် ဘူလ်ဂါနင်သည် ကျွန်မကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငိုနေကြသည်။ သူတို့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေနှင့်။

“အိမ်ထဲကို သွားကြစို့...၊ ဘယ်ရီယာနဲ့ မာလင်ကော့စ်က မင်းကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပါလိမ့်မယ်...”

အိမ်ထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရ မည့်အစား လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ ပူပင်သောကရောက် ခြင်း၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် ဟိုမှသည်မှ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေကြ သည်။

ဖေဖေသည် ညက လေဖြတ်သွားကြောင်း၊ ယခုသတိလစ်နေကြောင်း တစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ ထိုစကားကိုကြားရတော့မှ ကျွန်မ အတန်ငယ်စိတ်သက်သာမှုကို ရရှိတော့၏။ ကျွန်မကို လာမခေါ်မီကတည်း က ဖေဖေသေဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ထားခဲ့သောကြောင့် ယခု စကားသည် ကျွန်မကို စိတ်သက်သာစေပါသည်။

မနက်၃နာရီတုန်းက ယခု ကျွန်မရောက်နေသော အခန်းတွင်းမှာ ဖေဖေကို သူတို့ တွေ့ကြရသည်။ ကော်ဇောပေါ်မှာ လဲလျက်သားဖြစ်နေ၏။ ကပ်လျက်အခန်းတွင် ရှိသော ဖေဖေအိပ်နေကျ ဆိုဖာပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သယ်ယူသွားရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ယခု ထိုအခန်းတွင်း ရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်လည်း ရှိနေကြ၏။

“သူ့အခန်းထဲကို မင်း ဝင်နိုင်ပါတယ်” တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မ ကို လာပြောသည်။

အခန်းကြီးထဲမှာ လူအုပ်ကြီးဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဆရာဝန်တွေကို ကျွန်မမသိ။ ဖေဖေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်ကုသပေးခဲ့သည့် ဆရာ ဝန် ဗီအင်ဗီနိုဂရာဒေါ့စ်သည် ယခုအခါ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခြင်းကို ခံနေရ ၏။ ယခု ဖေဖေအနားမှာ ဝိုင်းနေကြသည့် ဆရာဝန်များသည် ပျာယာခတ် လွန်း၏။ အစိုးရိမ်လွန်နေကြ၏။ သောက ရောက်နေကြ၏။ လည်ပင်းနှင့် နောက်စေ့ကို သွေးဖောက်နေကြသည်။ နှလုံးအခုန်ကို တိုင်းထွာပြီး အဆုတ် ကိုလည်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ယူ နေကြလေသည်။

သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးက ဆေးများ ထိုးပေးနေ၏။ ဆရာဝန်တစ် ယောက်ကမူ မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်တွင် ယင်းအခြင်းအရာများအားလုံးကို ရေးထည့်နေသည်။ ဆေးဝါးသိပ္ပံပညာရှင်များ၏ အထူးစည်းဝေးပွဲတစ်ရပ်

ကို တစ်နေရာရာတွင် ကျင်းပနေကြသည်။ အခြား ဆရာဝန်တစ်စုကမူ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းနေကြ၏။ သုတေသနဗိမာန် တစ်ခုတွင်ရှိ သည့် အသက်ရှူခြင်းကို အစားထိုးပြုလုပ် မောင်းနှင်ပေးနိုင်သော စက်တစ် လုံးကို ယူဆောင်လာရာ အသင့်ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုစက်ကြီးနှင့်အတူဆရာဝန် ငယ် အချို့လည်း လိုက်ပါလာကြ၏။

သို့သော်... လူတစ်ယောက်ကို အသက်ရှူပေးနိုင်သည့် ယင်းစက် ကြီးအား မည်သို့အသုံးပြုရမည်ကို သူတို့မသိ။ မည်သို့မောင်းနှင်ကာ လူတစ် ယောက်၏ အသက်အား ကယ်တင်ရမည်ကို မည်သူမျှမသိ။ အသုံးမချ တတ်သူတို့၏လက်ဝယ် အသုံးမဝင်သော စက်ကြီးသည် ထိုအတိုင်း ရပ် တည်နေ၏။ ဆရာဝန်ငယ်တို့သည် ပတ်ပတ်လည်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေ ကြ၏။ သူတို့အာရုံသည် လူနာကိုကျောခိုင်းကာ စက်ကြီးထဲမှာသာ ရောက် နေကြ၏။ ဒုက္ခဖြစ်နေပြီဟု အားလုံးသိကြသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဤအခန်းထဲ၌ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေ ကြပါတကား။

သည်အခန်းကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ အယောင်ဆောင် လှုပ်ရှားနေသည်ကား မြင်ရသူတိုင်း မျက်စိရှက်စရာ ဖြစ်လေသည်။ ယိုသူ မရှက်၊ မြင်သူရှက်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရလေသည်။ ထိုသူသည်ကား လာဗရင်တီဘယ်ရီယာ ဖြစ်လေသည်။ (ဘယ်ရီယာသည် လျှို့ဝှက်ပုလိပ် အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဖြစ်ပြီး နောက်၉-လကြာသောအခါ ကွပ်မျက်ခံသွားရ ၏။) သူသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ် တွင် ရည်မှန်းချက်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုနှင့် တန်ခိုး အာဏာကို အာသာငမ်းငမ်းမက်မောမှု၊ ဆန္ဒပြင်းပြမှုများ ပေါ်လွင်ထင်ရှား လျက်ရှိသည်။ သူသည် ယခုအချိန်ပိုင်းကလေးမှာ အားသွန်ကြိုးပမ်းနေ၏။ နောင်တွင်ပို၍ပို၍ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲနိုင်ရန်အတွက် မကောက်ကျစ်ယောင် ဆောင်၏။

အိပ်ရာနားသို့ ကပ်သွားသည်။ သတိလစ်နေသော သူ၏မျက်နှာကို အချိန်ကြာညောင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေသည် ရံဖန်ရံခါတွင် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လာတတ်၏။ ထိုသို့ မျက်လုံးများဖွင့်လာတိုင်း ရိမှိုင်းအုံ့ပျ နေသော ဖေဖေ၏ မျက်လုံးအစုံကို ဘယ်ရီယာကစူးစိုက်၍ ကြည့်တတ်လေ

သည်။ မိမိသာလျှင် စတာလင်ဂ်အပေါ်၌ သစ္စာအရှိဆုံး၊ စတာလင်ဂ်အတွက် ဝတ္တရား အကျေပွန်ဆုံး၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြုစုယုယဆုံး အယုံသွင်းနေခြင်း သာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျရန်အတွက် သူသည် အချိန်ကြာညောင်းစွာ အောင်ပွဲခံခဲ့လေသည်။

နိဂုံးချုပ်တော့မည့် မိနစ်များသို့ ရောက်လာသည်။ အဆုံးသတ်ရတော့ မည့် အချိန်သို့ တစ်စတစ်စ ချဉ်းကပ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘယ်ရီယာ သည် ကျွန်မကို မြင်သွား၏။ ပြီးတော့ အမိန့်တစ်ခုပေးသည်။

“စဗက်လာနာကို တခြား ခေါ်သွားကြစမ်း...”

ပတ်ပတ်လည်မှာ လူတွေ အမြောက်အမြား ဝိုင်းရံနေကြ၏။ သို့သော် မည်သူကမှမလှုပ်၊ မည်သူကမှ မရွှေ့။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဘယ်ရီယာသည် ခန်းမအတွင်းရှိ လူများ၏ ရှေ့သို့ ဗြဲန်းဗြဲန်းခိုင်းခိုင်းဖြင့် တိုးထွက်လာသည်။ မေ့မြောနေသူ၏ ပတ်ပတ်လည်မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်း သည် ပျက်ပြားသွားလေ၏။ သူအော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံကလည်း ကျယ် လောင်စူးရှ လွန်းလှသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှု့ဝံ့အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချိုးဖောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ခရုစတာယော့စ်...၊ ငါ့မော်တော်ကား ယူခဲ့စမ်း” ဟူ၍ ဟစ်အော် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (ခရုစတာယော့စ်သည် စတာလင်၏ သက်တော်စောင့် များ အကြီးအကဲ ဖြစ်လေသည်။)

ဘယ်ရီယာသည် ကပ်ပါးရပ်ပါးလုပ်ရာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သူ ဖြစ်၏။ မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ရာတွင် သူမတူသူ ဖြစ်၏။ သာပေါင်းညာ စားလုပ်ရာတွင် ပြိုင်စံရှားသူဖြစ်၏။ လော်မာ၏။ ဖောက်ပြား၏။ ဖေဖေလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတောင် အယုံသွင်းနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန် အောင် လုပ်နိုင်သူဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အယုံသွင်းလိုက်၊ ဖော်လံဖားလိုက်ဖြင့် ပင် အောင်ပွဲတွေ ခံခဲ့သည်။ သူ့ဘဝကို ကြီးကျယ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် သာမန်အားဖြင့် အယုံမလွယ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်ရီ ယာကား ဖေဖေအပေါ်မှာ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘယ်ရီယာကြောင့် ဖေဖေအမည်ပေါ်မှာ အမည်းစက်တွေ ထင်ခဲ့

သည်။ အစွန်းအထင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကောင်းသည့်အချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာမှာပင်လျှင် ဘယ်ရီယာနှင့်အတူ တရားခံကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ သူ့ကြောင့် ဖေဖေ နာမည်ပျက်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများကို သုံးပြီး ဖေဖေအား လှည့်စားခဲ့ သည်။ ပရိယာယ်ဆင်ခဲ့သည်။ ပြဿနာပေါင်းများစွာမှာ ရှုပ်ထွေးစေခဲ့ သည်။

ယခုမူ ဘယ်ရီယာ၏ ရင်တွင်းနှလုံးတွင်းမှာ ပုန်းအောင်းကွယ်ပျောက် နေကြသော အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးမှုတို့သည် ဘူးပေါ်သလို ဘွားဘွားပေါ် လာတော့၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေ၊ ယုတ်မာမှုတွေကို သူ ဖုံးဖိထား နိုင်တော့၊ ကွယ်ဝှက်ထားနိုင်တော့။ ကျွန်မအနေဖြင့်မူ ဤအခြင်းအရာများ အားလုံးကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။ သို့သော် အားလုံးက သူ့ကို ကြောက်နေ ကြရ၏။ ဓားထက်လှသော ဘယ်ရီယာ၏ အာဏာစက်ကို အားလုံးက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြ၏။ ဖေဖေကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားမည့် အချိန်က လေးသည် ရုရှားပြည်တွင် မည်သူမှ အာဏာကြီးကြီးမားမား မရှိသေးဘဲ ကြားလပ်နေမည့် အချိန်မျိုးသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း လူတိုင်းက သိနေကြသည်။ ထိုသို့သော ကာလတွင် လက်ကျဲကြီးထဲ၌ အလွယ်ကလေးနှင့် ဒုက္ခရောက် သွားနိုင်သည်။ ဘယ်ရီယာအနေဖြင့် ထင်တိုင်းကျင့်နိုင်သည်။

ဖေဖေသည် သတိလစ်နေဆဲပင်။ စကားလည်း မပြောနိုင်တော့။ ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံး လေဖြတ်သွားကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွား၏။ ဖေဖေ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တိုင်း အားလုံးက ဖေဖေမျက်နှာအနားသို့ ကပ်ကာ ငုံ့ကြည့် ကြသည်။ ဖေဖေစကားတစ်ခုခု ပြောလျှင်ကြားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ တစ်ခုခု လိုချင်လျှင် သိနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဖေဖေအနီးမှာ ကပ်ထိုင်ရင်း ဖေဖေလက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထား၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေက ကျွန်မကိုကြည့်သည်။ ဖေဖေကျွန်မကို မမြင်နိုင်ကြောင်း ကျွန်မကောင်းစွာသိပါသည်။ ဖေဖေမျက်နှာကို ကျွန်မနမ်း ၏။ ဖေဖေလက်ကိုလည်း ကျွန်မနမ်း၏။ ထိုထက်ပို၍ ကျွန်မ ဘာမှမတတ် နိုင်တော့ပါ။ ထိုထက်ပို၍ ဖေဖေကို ကျွန်မ ဘာမှ မပြုစုနိုင်တော့ပါ။

ခရီးလမ်းဆုံး

ဆန်းကြယ်သည်ဟုပဲ ဆိုရပါမည်။

ဖေဖေ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည့်နေ့ရက်များ အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ဝိညာဉ်ကင်းကွာသွားသော အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ဖေဖေရုပ်ကလာပ်ကို ရင်ပြင်နီရှီ အာဇာနည်ဗိမာန် ခန်းမဆောင် (ထင်ရှားသော ဆိုဗီယက်ခေါင်း ဆောင်ကြီးများ၏ ရုပ်အလောင်းများကို အစဉ်လိုက် ထားရှိသည့်နေရာ)သို့ ယူဆောင်သွားသည့် နေ့ရက်များတွင်လည်းကောင်း ကျွန်မသည် ဖေဖေကို များစွာချစ်မြတ်နိုးမိ၏။ ယခင်က ချစ်ခဲ့ရသည်ထက်ပို၍ နူးညံ့စွာ၊ သိမ်မွေ့စွာ ချစ်မိပါသည်။ ယခုလို ဘယ်သောအခါတုန်းကမှ ကျွန်မ မချစ်ဖူးခဲ့။

ဖေဖေသည် ကျွန်မနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့ တစ်တွေနှင့်လည်းကောင်း သူ့သားသမီးတွေနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ဆွေသူ့မျိုးတွေနှင့်လည်းကောင်း၊ အနေဝေးခဲ့၏။ ကျွန်မတို့၏မေတ္တာနှင့် အလှမ်းကွာခဲ့၏။ ယခုတော့ သူ့ကို အားလုံးချစ်ကြပါပြီ။ သူ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော သူ့မြေးတွေကပါ သူ့ကိုချစ်ကြလေပြီ။ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် ချစ်ကြဆဲ၊ မြတ်နိုး

ကြဆဲရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သူရရှိသွားသည်။ ထိုအခါတွင် ဖေဖေမျက်နှာသည် များစွာလှပနေ၏။ များစွာ အေးချမ်းနေ၏။ ပူဆွေးကြေကွဲခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားတို့ကြောင့် ကျွန်မ၏အသည်း နှလုံးများ အက်ကွဲရသည့်ဒဏ်ကို ကျွန်မ ခံစားရလေသည်။

ယခုကဲ့သို့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ကျွန်မ မခံစားခဲ့ဖူး။ ဤမျှ ပြင်းထန်သော နှစ်ပကွသောစိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ကျွန်မ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးချေ။ ရင်ပြင်နိရို အာဇာနည်ခန်းမကြီးထဲမှာ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကျွန်မရပ်နေခဲ့သည်။ စကားပြော၍လည်း မရ။ အမျိုးအမည် ဖော်မပြတတ်သည့် လွတ်လပ်မှုတစ်မျိုး ရရှိနေပြီကိုမူ ကျွန်မသဘောပေါက် နားလည်နေ၏။ ယင်းလွတ်လပ်မှုသည် မည်သို့သော လွတ်လပ်မှုမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ မသိ။ မည်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ရယူရမည်ကိုလည်း ကျွန်မ နားမလည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မနှင့်တကွ လူအားလုံးတို့သည် ဧရာမ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ တွေးမြင်မိ၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး၏ အသည်းနှလုံးနှင့် စိတ်သန္တာန်မှာ လေးလံသော ဝေဒနာကြီး၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး၏ ဖိစီးထားခြင်းကို ခံစားခဲ့ရလေသည်။

ဂျော်ဂျီယာ ရိုးရာဓလေ့ဆိုင်များကို တီးမှုတ်နေကြလေသည်။ တေးဂီတသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်း၏။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးဖွယ် ကောင်း၏။ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်၊ အားငယ်ဖွယ် ကောင်း၏။ အသုဘ တေးသံပင်တည်း။

အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် ဖေဖေ၏ လှပသော မျက်နှာကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းခြင်းကို ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။ အသုဘတေးသံကလည်း နားအစုံတွင်းသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ဤအခြင်းအရာများ အားလုံးသည် ပူဆွေးမှုကို နှိုးဆွပေးနေကြသည်။ ပို၍ အခံရခက်အောင် ပြုလုပ်ဖန်တီးနေကြသည်။

ကျွန်မသည် လွန်မင်းစွာဆိုးသွမ်းသည့် သမီးဆိုးသမီးမိုက် ဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်ကို မိမိထင်မှတ်မိသည်။ ဖေဖေအပေါ်တွင် ကျွန်မအနေဖြင့် သမီးရင်းနှင့်မတူ။ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံလို ဖြစ်နေသည်။ သမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေရှာသော ဖခင်အိုကြီးအပေါ်တွင် တာဝန်မကျေပွန်

ခဲ့။ သူ့ကမ္ဘာကလေးမှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေရှာသော ဖခင်အိုကြီးကို ဘာအကူ အညီမှ ကျွန်မ မပေးခဲ့။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ သူသည် ကျွန်မ အဖေပဲဖြစ်၏။ အဖေတစ် ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့၏။ အကောင်းဆုံး ပြုစုခဲ့၏။ တာဝန်ကျေ ပွန်ခဲ့၏။ သို့ကလို အစစအရာရာကောင်းခဲ့သော အဖေအတွက် ကျွန်မမှာ အကြွေးတွေ တင်ရှိနေချေပြီ။ အဖေကို အကောင်းတွေ ပေးအပ်ရမည့်အစား အဆိုးတွေသာ ကျွန်မပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ အကောင်းတွေကို ပေးဆပ်ရ မည့်အကြွေးသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် တင်ရှိနေပါပြီ။

ထိုနေ့ရက်များအားလုံး ကျွန်မ မငိုနိုင်ပါ။ စားလည်း မစားနိုင်ပါ။

ဖေဖေသည် ခက်ခဲစွာဖြင့် ကြောက်မက်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကွယ်လွန်သွားရ ရှာချေပြီ။ မိမိရှေ့မှောက်မှာပင် လူတစ် ယောက်သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ယခု ပထမဦး ဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးကျမှ အသက် ညင်ညင်သာသာ ထွက်နိုင်ခဲ့ရှာသည်။

ဦးနှောက်သွေးယိုခြင်းသည် တစ်စတစ်စဖြင့် ဦးနှောက်၏ ကျန်ရှိနေ သေးသော အစိတ်အပိုင်းများသို့ ကူးစက်ဒုက္ခပေးလာသည်။ ဖေဖေနှလုံး သည် များစွာကျန်းမာနေသေး၏။ သန်မာနေသေး၏။ နှလုံး၏ အလုပ်များ ကို ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင်နေနိုင်သေး၏။ သို့သော်လည်း အသက်ရှူရမည့် ဗဟိုချက်မကို တစ်စတစ်စ ထိပါးလာသည်။ နည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း ဒုက္ခပေးလာသော ရောဂါသည် အသက်ရှူကျပ်စေတော့၏။ ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူနေရ၏။ ဝင်သက်ထွက်သက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းတိုတောင်း လာသည်။ အသက်မထွက်မီ နောက်ဆုံး ၁၂ နာရီအတွင်း၌ အောက်စီဂျင် ဓာတ် နည်းပါးလာ၏။ အပြင်းဖျားဖျားလာ၏။ မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ပြောင်းလဲလာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညိုပုပ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သည် လည်း ညိုမည်းလာ၏။ ထိုမျှသာမက ဖေဖေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် သည်လည်း မမှတ်မိနိုင်တော့စရာ ပြောင်းလဲ၍ သွားချေသည်။

သေခြင်းတရားဟူသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ တုန် လှုပ်ချောက်ချားစဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ အပြီးတိုင် အသက်ရှူရပ်တန့်သွားတော့

မည်ကို ကျွန်မတို့ စောင့်ကြည့်နေကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးတွင် ဖေဖေသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကာ အခန်းတွင်းမှာရှိနေသော လူတိုင်းကိုလှည့်၍ ကြည့်သည်။ တစ်ချက်မျှ မျက်စိဝင့်လိုက်ခြင်းသည် ဒုက္ခကြီးမား လွန်းလှ၏။ အသိအာရုံကင်းမဲ့သော အကြည့်ဖြစ်၏။ ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းများ ပေါ်လွင်လာ၏။ မမြင်မတွေ့ဖူးသည့် ဆရာဝန်များက ဖေဖေကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုင်းကာ ငဲ့ကြည့်ကြသည်။ ထိုနေ့က တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပွားလေသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် တော့ ဘာမှ နားမလည်ပါ။

ဖေဖေသည် သူ့လက်ဝဲဘက်လက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။ အပေါ်တွင်ရှိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ညှိုးညွှန်လေသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးကို ကျိန်စာပေးသည့်အလား ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ပြစ်ဒဏ်ကို ပေးသည့်အလားရှိသည်။ ဖေဖေ၏ အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားမှုသည် ခြိမ်းခြောက်မှု အပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။ ဖေဖေသည် မည်သူ့ကို ရည်စူးကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မည်သည့်အရာကို ညွှန်ပြကြောင်း မည်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါ။

သို့ကလို ဖေဖေလက်လှုပ်အပြီး နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးတွင် ဝိညာဉ်သည် ဖေဖေခန္ဓာကို စွန့်ခွာသွားလေတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကြီးအတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာသည် ဖြူရော်လာ၏။ ပြီးတော့ မူလရုပ်သဏ္ဍာန်အတိုင်း ပြန်လည်ပြောင်းလဲလာသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအတွင်းမှာပင် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အေးချမ်းသယောင် ရှိလာ၏။ လှပလာ၏။ တည်ငြိမ်လာ၏။ ဇောစိတ်မှ ကင်းဝေးလာ၏။ သေပန်းပွင့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံးမိနစ်အနည်းငယ် ကြာအောင်မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြ၏။ ယင်းအခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ခေတ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းသည်နှင့်ပင် တူလှချေ၏။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဒရောသောပါး ထွက်သွားကြ၏။ ဗဟိုကော်မတီ အဆောက်အအုံရှိရာ မော်စကိုမြို့သို့ သူတို့သွားကြရပေမည်။ ယင်းအဆောက်အအုံမှာ လူတွေစောင့်နေကြ၏။ ဖေဖေ

သတင်းကို ထိုင်စောင့်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ စောင့်နေကြသူတိုင်းသည် စိတ်ထဲမှကျိတ်ပြီး ဤသတင်းကို မျှော်လင့်စောင့်စား နေကြလေသည်။ အသင့်လျော်ဆုံး စကားလုံးနှင့်ဆိုရသော် သူတို့သည်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေကြရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်မခံစားခဲ့ရသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စိတ်သက်သာရာ ရခြင်းတည်း ဟူသော နှစ်ပက္ခ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်ရီယာမှလွဲပြီး ထိုနေ့ရက်များတုန်းက အားလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ကြီးစွာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ လှုံ့ဆော်နေကြ၏။ လိုအပ်သည်တို့ကို ကူညီနိုင်ကြရန် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက် နေကြ၏။ တစ်ပြိုင် တည်းမှာပင် အနာဂတ်အတွက်လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေကြလေသည်။

ဗိုရီရီလော့စ်၊ ကာဂါနီဗစ်၊ မာလင်ကော့စ်၊ ဘူလ်ဂါနင်နှင့် ကရုရှက် တို့ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ငိုကြွေးနေကြကြောင်း ကျွန်မ မြင်တွေ့ရပါသည်။ သူတို့သည် ဖေဖေနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေ ၏ အရေးကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သာမန်လူတို့နှင့် မတူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။

ထုံးတမ်းမလေ့အရ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို ဝိညာဉ်ချုပ် သွားသည့် အိပ်ရာပေါ်မှာပင် နာရီပေါင်းများစွာ ဆက်လက်ထားရှိရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ဘူလ်ဂါနင်နှင့် မီကိုယံတို့သည် နောက်ဘက်မှာ ရှိနေကြ၏။ ကျွန်မကမူ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံဘေးတွင်ရှိသော ဆိုဖာပေါ်၌ သွားရောက် ထိုင်နေမိသည်။ ဆရာဝန်များ ပြန်သွားကြသည်။

အခန်းထဲမှာရှိနေသည့် မီးပွင့်များအနက် အချို့ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကြ သည်။ သူနာပြုဆရာမကြီး တစ်ဦးသည် အခန်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ကြီးမားလှသည့် ထမင်းစားပွဲကြီးတစ်ခုကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ပြင်ဆင်နေသည်။ ယင်းသူနာပြုဆရာမကြီးကို ကရင်မလင် ဆေးရုံတစ်ဝိုက်၌ ကျွန်မ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤခန်းမကြီးသည် လူတိုင်းလူတိုင်း စားသောက်ခဲ့ကြသည့် ခန်းမကြီး ဖြစ်၏။ ပေါလစ်ဗြူရီအဖွဲ့ အစည်းအဝေးများ ကျင်းပလေ့ရှိသော ခန်းမကြီး ဖြစ်၏။ တိုင်းရေးပြည်ရာများကို ဤခန်းမအတွင်းမှာပင် ညစာစားရင်း ဆွေး

နွေးခဲ့ကြ၏။ ဖြေရှင်းခဲ့ကြ၏။ “ညစာစားရန် လာရောက်ခြင်း” ဟူသော ဖေဖေ၏ စကားလုံးသည် ပြဿနာတို့ကို ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

နံရံများတစ်လျှောက်တွင် ဆိုဖာကြီး များ၊ ကုလားထိုင်များ ရှိ၏။ အခန်းထောင့်တွင်မူ မီးဖိုကြီးရှိ၏။ ဆောင်းရာသီအခါများတွင် မီးလှုံခြင်းကို ဖေဖေအမြဲတမ်း နှစ်သက်လေသည်။ အခြားထောင့်တစ်ထောင့်၌ ဓာတ်စက် တစ်လုံး ရှိသည်။ ဖေဖေမှာရုရှား၊ ဂျော်ဂျီယာနှင့် ယူကရိန်းအမျိုးသားတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ တေးသီချင်းဓာတ်ပြားများ အမြောက်အမြားစုဆောင်းပြီး ရှိသည်။ အခြားတေးဂီတဆန်းများ၊ သီချင်းဆန်းများ ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို ဖေဖေ သည် မမှတ်မိတတ်၊ ဂရုမမူတတ်။

စားဖိုမှူးများ၊ ထမင်းချက်များ၊ ကားမောင်းသမားများ၊ အစောင့်များ၊ ဥယျာဉ်မှူးများနှင့် မိန်းမများသည် စားပွဲမှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရာမှထပြီး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အလောင်းရှိရာသို့ ထသွားကြသည်။ ပြီးတော့ ငိုကြွေးကြ လေသည်။ တတွေတွေစီးကျလာသော မျက်ရည်များကို ကလေးငယ်များလို သုတ်ပစ်သည်။ လက်ခုံများ၊ အင်္ကျီစများ၊ လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် သုတ်ကြ လေသည်။ သူနာပြုဆရာမက သူတို့အားလုံးကို ဗာလေရီယံဆေးရည်စက် များ ပေးသည်။ ယင်းသူနာပြု ဆရာမကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ဖြစ်၏။

ဗလင်တီနာ အစ်ကိုမိနာသည် ဖေဖေအလောင်းရှိရာသို့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာသည်။ သူမကို ဗလက်ချ် ကာဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ ဗလက်ချ်ကာသည် ဖေဖေ၏အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းပေးသူ၊ အိမ်၏ဗဟိုရများကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးသူအဖြစ် ၁၈နှစ်လုံးလုံး အမှုထမ်း နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သူမသည် လေးကန်စွာ ဖြင့် ဖေဖေအနီးမှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖေဖေရင်ဘတ် ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေသည်။ တောသူမကြီးများ လို အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ငိုကြွေးရှာ၏။ အချိန်ကြာညောင်းစွာပင် ဖေဖေရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုရှိုက်နေ၏။ သို့သော် မည်သူကမျှ သူမကိုအငိုမရပ်ခိုင်းပေ။ တခြားသို့ ထသွားရန် မပြော

ဆိုကြချေ။

ဖေဖေ၏အိမ်ဖော် အလုပ်သမားအားလုံးတို့သည် ဖေဖေကိုချစ်ခင်ကြ၏။ မြတ်နိုးကြ၏။ လေးစားကြ၏။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးများမှာပင် လောကွတ်ပြုရန် ဖေဖေအနေဖြင့် ဝန်မလေးတတ်၊ နှုတ်မလေးတတ်။ ဖေဖေသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၏။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့၏။ ထောက်ထားညှာတာတတ်၏။ အရာရှိကြီးများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ သူ့ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့တပ်မှူးကြီးများမှလွဲ၍ မည်သည့်အိမ်ဖော်အလုပ်သမားကိုမှ မြည်တွန်တောက်တီးခြင်းကို မပြု၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုမပြု။ အလုပ်သမားများကလည်း အနိုင်မကျင့် အခွင့်ကောင်းမယူ။ ကောက်ကျစ်သော၊ မသမာသော အပြုအမူများကို မလုပ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောက်ချသည့်သဘောဖြင့် အတိုင်အတော မထူတတ်ကြ။

သူတို့သည် မကြာခဏဆိုသလို ဖေဖေထံမှ အကူအညီတောင်းတတ်ကြ၏။ ထိုအခါတွင် မည်သူ့ကိုမှ ဖေဖေငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ၊ တောင်းလာသော အကူအညီကို ရှေ့ရှေ့ရှုရှု၊ ကျေကျေနပ်နပ် ပေးခဲ့မြဲသာဖြစ်သည်။ ဗလက်ချီကာနှင့် အခြားအလုပ်သမားတို့သည် ဖေဖေမကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးနှစ်များတွင် ကျွန်မထက်ပို၍ ဖေဖေကို အတွေ့အမြင်များကြ၏။ ဖေဖေနှင့်လက်ပွန်းတတီးရှိကြ၏။ ဗလက်ချီကာသည် သူမ၏ နောက်ဆုံးနေ့သို့ တိုင်အောင် ဖေဖေလောက် စိတ်သဘောထားမှအစ အရာရာကောင်းသူ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ ယုံကြည်နေပေလိမ့်မည်။

ထိုညသန်းခေါင်ယံ လွန်မြောက်လာသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ကူးလုလုအချိန်တွင် သူတို့ရောက်လာကြ၏။ ဖေဖေမည်သည့်အတွက်ကြောင့် သေဆုံးကြောင်း ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ရောဂါကိုရှာဖွေဖို့အတွက် အလောင်းကို ယူဆောင်သွားကြရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။ အာရုံကြောတွေအားလုံး ထိခိုက်လာသည်။

ရုပ်ကလာပ်ကို လူနာတင်ကပ်ပေါ်မှာ တင်ကြသည်။ ကျွန်မတစ်သက်တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဖေဖေကိုကိုယ်တုံးလုံး မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် လှ၏။ အသက်ကြီးရင့်ပြီ

ဖြစ်သော လူအိုကြီးတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုးမဟုတ်၊ ဖျားနာခဲ့သော လူမမာရုပ်လည်း မပေါက်။

ကျွန်မ၏အသည်းနှလုံးကို ဓားချွန်ချွန်ဖြင့် ထိုးဆွသလို နာကျင်လှပါသည်။ အခံခက်လှပါသည်။ “ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ဖြစ်စေခြင်း” ဟူသည့် သဘောတရားကို ကျွန်မစဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မရှေ့မှာရှိနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကျွန်မတည်းဟူသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ အသက်တစ်ချောင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ ရှင်သန်စေခဲ့၏။ ယခု ယင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးအတွင်းမှာ အသက်ဟူ၍ မရှိတော့။ သူမှတစ်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုသည်ကား ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်နေပါဦးမည်။ ယင်းသဘောတရားကို ကျွန်မတွေးမိပါသည်။ သဘောပေါက်မိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် နာကျင်သောခံစားမှုတစ်ခုကိုလည်း ခံစားနေရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သူ၏မိဘတစ်ဦး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မမြင်တွေ့ဖူးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုအတွင်းမှ ဝိညာဉ်ခွာသွားခြင်းကို စောင့်ဆိုင်း၍ ကြည့်ရပါဦးမည်။ လူတစ်ယောက် အသက်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရပါဦးမည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုအချိန်က ဤအခြင်းအရာများကို ကောင်းစွာ နားမလည်တတ်သေးပါ။ သို့သော် အာရုံသိဖြင့် ကျွန်မသိနားလည်နေသည်။

ဖေဖေရုပ်ကလာပ်ကို သယ်ယူသွားကြသည်။ မော်တော်ကားကြီးသည် တံခါးပေါက်သို့ရောက်အောင် တောက်လျှောက်မောင်းလာသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဆင်ဝင်မှာ ရပ်နေကြသူများ၊ မော်တော်ကားမောင်းရာလမ်းတွင် ရပ်နေကြသူများသည် ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မသည် ယခုတိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်မ၏ခန္ဓာပေါ်သို့ အပေါ်ရုံကုတ်အင်္ကျီကို အသာအယာလာတင်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ပခုံးသားများကို ဖုံးမိစေသည်။

ဘူလ်ဂါနင်သည် ကျွန်မ၏ကိုယ်ကို သိုင်း၍ဖက်လိုက်၏။ တံခါးပေါက်များ ပိတ်လိုက်သည်။

မော်တော်ကားဘီးများ စတင်၍ လိမ့်သွား၏။ ဘူလ်ဂါနင်၏ရင် ဘတ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ၏မျက်နှာကို နှစ်မြှ ပြထားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ စတင်ငိုကြွေးမိတော့၏။ ဘူလ်ဂါနင်လည်း ကျွန်မနှင့်အတူ ငိုသည်။ အတူတကွ ငိုနေကြရင်းမှ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်သည့်အလား ကျွန်မ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ တံခါးပေါက်တွင်ရပ်ကာ ငေးမောနေကြသူများ၊ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေကြသူများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

အလုပ်သမားများရှိရာ အဆောင်သို့ ကျွန်မထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအဆောင်နှင့် အိမ်မကြီးကို စကြိုတစ်ခုဖြင့် ဆက်ထား၏။ ထိုစကြိုတစ်လျှောက် အစားအသောက်များကို အိမ်မကြီးဆီသို့ ယူဆောင်လာရသည်။ အိမ်မကြီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် သူနာပြုဆရာမများ၊ ကိုယ်ရံတော်များနှင့် အိမ်ဖော်အလုပ်သမားများသည် ယင်းအလုပ်သမားအဆောင်မှာ အားလုံး အတူတကွရှိနေကြ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို အစာစားခိုင်းသည်။

“မင်း တစ်နေ့လုံးဒီအတိုင်း နေရဦးမယ်...၊ မင်းအိပ်လည်း မအိပ်ရဘူး...၊ မကြာခင် အာဇာနည်ခန်းမကိုလည်း သွားရဦးမယ်။ တစ်ခုခုစား လိုက်ပါ...၊ အားရှိဖို့လိုတယ်၊ အစာတစ်ခုခု စားထားဖို့လိုတယ်...”

သူတို့က ကျွန်မကို ဝိုင်းပြောကြသည်။ ကျွန်မအတွက်လည်း စားစရာ ပြင်ဆင်ပေးလာသည်။ လက်တန်းနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ တစ်အောင့်မျှ ကျွန်မဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ နံနက် ၅ နာရီဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ မီးဖိုချောင်သို့အသွား လမ်းခုလတ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိကြီးတင်ငြင့် ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးနေသည့်အသံကို ကျွန်မကြားရသည်။ ဖေဖေကိုစက်ဖြင့် အသက်ရှူနိုင်အောင် အသက်ရှူစက်မောင်းပေးခဲ့သော သူနာပြုဆရာမကြီးဖြစ်လေသည်။

“သူ့ဟာသူ အခန်းပိတ်ပြီးငိုနေတာ ကြာလှပြီ၊ နာရီပေါင်း မနည်းတော့ဘူး ...” တစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောပြသည်။

နံနက်၆နာရီ ထိုးသောအခါတွင် ရေဒီယိုက သတင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံ

လွင့်ကြေညာ ပေတော့မည်။ ထိုသတင်းသည် ကျွန်မတို့အားလုံး သိပြီးဖြစ် နေသော သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဤသတင်းကို လူတိုင်း ကြားရန် လိုအပ်ပေသည်။ ကျွန်မတို့ မယုံကြည်နိုင်ကြသကဲ့သို့ပင် အများ တကာတို့လည်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြပါမည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရေဒီယိုမှအသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အသံသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောနေ၏။ ယင်းအသံနှင့်အတူ အရေးကြီးသောကြေညာချက်များလည်း ပါလာ၏။ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် တစ်ဖန်ထပ်၍ ငိုကြပြန်သည်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ပန်းလှနွမ်း ဖြစ်သွား၏။ အရပ်ကြီးပြတ်သလို အားအင်ကုန်ခန်းသွား၏။ သူတို့နှင့်အတူရော၍ ကျွန်မပါငိုသည်။ သို့သော် ကျွန်မစိတ်ထဲမှ သက်သာရာရသလို ထင်မိသည်။ ခံစားမိသည်။ ငိုရသောသူသည် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ယခုအဖြစ်အပျက်ကြီးသည် မည်မျှကြီးမားကျယ်ပြန့်လှကြောင်းကို သူတို့အားလုံးသိကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မနှင့်အတူလည်း သူတို့တစ်တွေ ငိုကြသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ကျွန်မမှာ အပေါင်းအဖော်တွေနှင့် ပါတကား။ ထိုသို့တွေးမိ၊ ခံစားမိသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်သက်သာမှု အတန်ငယ် ရပါသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ရိုးသားကြပါ၏။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ သစ္စာရှိသယောင် မပြုလုပ်ကြ။ အယောင်မဆောင်ကြ။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ စိတ်မပါဘဲနှင့် ဝမ်းနည်းသယောင်၊ ပူဆွေးသယောင် မပြုလုပ်ကြ။ အယောင်မဆောင်ကြ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မကိုလည်း သူတို့အားလုံးက ကောင်းစွာသိရှိကြသည်။ ကျွန်မသည် သမီးဆိုးသမီးမိုက် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖေဖေသည် ကျွန်မကို အူလိုက်သည်းလိုက်ချစ်ကြောင်း၊ အဆုံးစွန်ဆုံးအထိ ချစ်ကြောင်း၊ အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ ချစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း အလားတူ အချစ်မျိုးဖြင့် ဖေဖေကို တုံ့ပြန်ချစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး သိနားလည်ကြပါသည်။

ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့သည့် အရပ်ဒေသများကို ပြန်လည်တွေးတောစဉ်းစား

လျှင် မေမေနှင့်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နေရာများအကြောင်းကိုသာ ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်သဘောကျ၏။ တရိုက်မက်မက် ဖြစ်မိပါ၏။ မေမေနှင့် အတူ နေခဲ့ရသည့်နေရာများမှာ ၁၉၃၂ခုနှစ်အထိ နေထိုင်ခဲ့သော ကရင်မလင် အတွင်းမှ နေရာနှင့် ယူစိုဗိုအနီးရှိ ဇူဘာလိုဗိုအိမ်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသ၊ ထိုအိမ်ကလေးများတွင် မေမေနှင့်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရ သည်များကို ပြန်၍တွေးကြည့်နိုင်သည်။ ခံစားကြည့်နိုင်သည်။ ကြည်နူး ကြည့်နိုင်သည်။

ဖေဖေအနိစ္စရောက်ပြီး၍ ၁၀နှစ်တည်းဟူသော အချိန်များကုန်လွန်လာ ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ၏ဘဝမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့၏။ (၁၉၆၃ ခုနှစ်အထိ ဆိုလိုသည်။) ကျွန်မသည် ဖေဖေအရိပ်အာဝါသကို မှီခိုပြီး နေထိုင်ခဲ့၏။ တစ်သက်ပတ်လုံး ကျွန်မ သည်အတိုင်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှင့် သက်တမ်းတူတွေလည်း အရွယ်ရောက် ကြီးရင့်လာကြပြီ။ အကောင်းတွေလည်း ရှိ၏။ အဆိုးတွေလည်း ရှိ၏။ ဖေဖေအမည်ဟူသည်မှာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်သော နာမည်တစ်လုံးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖေ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရန် ကျွန်မအနေဖြင့် ဘယ်နံရော ကာလတွင်မှ ကြိုးစားလိမ့်မည်မဟုတ်၊ အားထုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ဖေဖေ အကြောင်းကို ရေးမည်ဆိုလျှင် ၁၉ ရာစုအတွင်းက နှစ်ပေါင်း ၂၀လောက်နှင့် ယခု ၂၀ ရာစုမှ နှစ်ပေါင်း ၅၀လောက်ကို ခြုံမိငုံမိအောင် ရေးသားရပေ လိမ့်မည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်မူ ကျွန်မမြင်ရသလောက်ကလေး၊ တွေ့ကြုံရသ လောက်ကလေးနှင့် ကျွန်မနားလည်နိုင်သည့် သဘောပေါက်နိုင်သည့် အကန့်အသတ်ကလေး အတွင်းလောက်သာ ရေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အဆုံး အဖြတ် ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဖေဖေနှင့်အတူ နေရသောနှစ်ပေါင်း ၂၇ နှစ် အကြောင်းလောက်ကိုသာ ကျွန်မ ရေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ဖေဖေအိမ်သို့လာသူများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖေဖေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းနှီးကြသူများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့၏ဘဝ ကို ပြုပြင်စီစဉ်ဖန်တီးခဲ့သော အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း အစရှိသည် ဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်များကိုသာ ရေးသား နိုင်ပေ

လိမ့်မည်။

ကျွန်မတွင်ရှိသော အသိဉာဏ်၊ ကျွန်မ ခံယူနားလည်နိုင်စွမ်းသည့် သဘောပေါက်နိုင်သည့် အကန့်အသတ်၊ ကျွန်မဆုံးခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများမှလွဲ၍ ကျွန်မ ဘာမှရေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

စတာလင့် အချစ်ဇာတ်လမ်း

ကွန်စီဗိုမှနေ၍ ဘာမှမဝေး။

အိမ်တစ်ဆောင်သည် မည်းမှောင်နေ၏။ အထဲမှာ ခြောက်သွေ့လှသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယလည်း ဗလာကျင်းနေသည်။ ယင်းအိမ်သည်ကား နှစ်ပေါင်း ၂၀ လုံးလုံး ဖေဖေနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ဖြစ်လေသည်။ မေမေအနိစ္စ ရောက်ကတည်းက ထိုအိမ်၌ ဖေဖေနေထိုင်ခဲ့လေရာ ထိုအိမ်မှာပင် ဖေဖေလည်း ခေါင်းချသွားလေသည်။

တစ်ရံရောအခါကမူ ထိုအိမ်သည် ငေးမောဖွယ်၊ အံ့ချီးဖွယ်ကောင်းခဲ့ပါ၏။ လေပြည်လေညင်းတို့ တသုန်သုန်မြူးခဲ့သည်။ ခေတ်ဆန်သည်။ တစ်ထပ်အိမ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်ပန်းမန်များ၊ ပန်းဥယျာဉ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ထားသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးကလည်း ကျယ်ပြန့်သည်။ ထိုအပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားရသည်ကို ကျွန်မ များစွာနှစ်ခြိုက်မိ၏။ ကျွန်မတို့မိသားစုတစ်စုလုံး ထိုအိမ်သစ်ကလေးကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြ သည့် နေ့ရက်နှင့်အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ အိမ်သစ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ ပျော်ကြသည်။ ဆူညံကြသည်။

ချီးကျူးကြသည်။

မေမေညီမအင်နာနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စတာနီစလက်ဗ်ရက်ဒင်စ် (၁၉၃၈ -ခုနှစ်တွင် အပုပ်ချခြင်းခံရသည်) တို့လည်း ထိုအိမ်ကလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ အလားတူပင် မေမေအစ်ကိုပါဗယ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ယက်ဗဲဂျီနီယာတို့လည်း ရောက်လာကြ၏။ ဦးလေးအလက်ဇန္ဒားနှင့် ဒေါ်လေးမာရီယာ ဇောနီဇီတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ၏အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော ယာကော့ဗ်နှင့် ဗာစီလီတို့သည်လည်းကောင်း ထိုအိမ်ကလေးမှာပင် အတူတကွနေထိုင်ကြကာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် စည်ကားနေလေသည်။

ဘယ်ရီယာသည် တစ်နေရာရာတွင်ရှိသော ထောင့်တစ်ထောင့်မှနေ၍ ကျွန်မတို့မိသားစုကို မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေချေပြီ။ သူသည် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှနေ၍ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၏။ ဖေဖေကိုလာ၍ အခစားဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးတိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်သစ်ကိုကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်သားတိုင်းက သူ့ကို မုန်းတီးကြ၏။ ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြ၏။ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှ ချက်ကာ(ယခု ကေဂျီဘီ အဖြစ် အများသိနေကြသော လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့) အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရက်ဒင်စ်နှင့် ဇောနီဇီတို့က သိကြသည်။ ဘယ်ရီယာအိမ်သို့ လာရောက်ခြင်းကို မေမေကမကြိုက်။ ထိုအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအရွယ် ရောက်လာသောအခါတွင် ဖေဖေက ပြန်ပြောပြဖူးသည်။

၁၉၂၉ခုနှစ်၊ ကျွန်မ ၃နှစ်သမီး အရွယ်လောက်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဘယ်ရီယာဝင်ထွက်သွားလာနေခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေမေက မကျေနပ်။

“ဒီလူ ကျွန်မအိမ်ရိပ်ကို မနင်းစေရဘူး၊ ဒီကို သူမလာပါစေနဲ့...” မေမေက ဖေဖေထံတွင် ပြင်းထန်စွာတောင်းဆိုသည်။

“သူဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေများ မဟုတ်တာလုပ်ထားလို့လဲ၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါတော့ မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာအကြောင်းမှလည်း ငါမမြင်ဘူး...” ဖေဖေသည် အယုံလွယ်သူမဟုတ်၊ လူတစ်ဖက်သားပြောတိုင်း မျက်စိမှိတ် ယုံကြည်လေ့မရှိ။

“ဘာအကြောင်းတွေ ပြရဦးမှာလဲ၊ ရှင်က ဘာအချက်အလက်တွေများ လိုချင်သေးလို့လဲ...၊ ဒီလူဟာ ရိုးသားတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူလိမ်လူညာ လူကောက်ပဲ...၊ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတာပဲ။ ကျွန်မတော့ သူ့ကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“လက်မခံနိုင်ရင် သေလိုက်ကွာ၊ သူဟာ ငါ့မိတ်ဆွေပဲ၊ သူဟာ စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ဘယ်ရီယာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သို့ကလို စကား များခဲ့ကြလေသည်။

ကွန်စီဗိုဌ် ဖေဖေအိမ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကို ပြန်ဆောက်လိုက်၊ မကြိုက်လျှင် တစ်ဖန်ပြန်ဆောက်လိုက်နှင့် ဆောက်၍ကိုမဆုံးနိုင်သောအိမ် ဖြစ်၏။ ဖေဖေအိမ်များအားလုံးမှာ ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ရက်အား ရသောအခါ တောင်ပိုင်းဒေသသို့ သွားရောက်အနားယူသည်။ နောက်နေ့ ရာသီသို့ ရောက်သောအခါ ထိုဒေသသို့ တစ်ကြိမ်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ၌ ယင်းနေရာသည် ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြီး ဖြစ်နေတော့၏။ နေရောင် အနည်းငယ် ရမည်ဆိုလျှင် နေကာယင်းလိပ်တွေ တပ်ဆင်တတ်သည်။ တစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်နေလျှင် နှစ်ထပ်အိမ် ပြင်ဆောက်တတ်သည်။ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်နေပြန်လျှင်လည်း အပေါ်တစ်ထပ်ကိုဖျက်ချပြီး တစ်ထပ်အိမ် ဆောက် တတ်လေသည်။

ကွန်စီဗိုမှာရှိသောအိမ်ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်က နှစ်ထပ်အိမ်အဖြစ် ထပ်ဆင့် ဆောက်သည်။ နောက်နှစ်၌ ယင်းအပေါ်ထပ်မှ ဧရာမအခန်းကြီးထဲ၌ တရုတ်ပြည်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ သည်။ ထိုသည့်နောက်မှစ၍ ယင်းဒုတိယအထပ်ကို လုံးဝပြန်လည် အသုံး ပြုခြင်း မရှိတော့ပေ။ ဖေဖေသည် အိမ်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး သို့ကလို ဇီဇာ ကြောင်တတ်၏။ ဖျက်လိုက်ပြင်လိုက်၊ ပြင်လိုက်ဖျက်လိုက်ဖြင့် လုပ်တတ် ၏။ ဖေဖေ၏ ထူးဆန်းသောအကျင့်တစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖေသည် အောက်ထပ်မှာနေ၏။ အောက်ထပ်ဆိုရသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှာသာ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ အိပ်၏။ ယင်းဆိုဖာကြီးသည် ညအခါတွင် သူ့အတွက်

အိပ်ရာပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘေးနားမှာ တယ်လီဖုန်းတင်သည့် စားပွဲတစ်လုံး ထားသည်။ ရှေ့နားတွင် ထမင်းစားစားပွဲကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သည့်ရုံးစာများ၊ ဖိုင်တွဲများ၊ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ သတင်းစာများသည် မြင့်မားစွာ အပုံလိုက်အပုံလိုက် ရှိနေကြ၏။ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါတွင် စားပွဲ၏တစ်ဖက်စွန်း၌ ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။ နံရံတွင်မူ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များနှင့် ဆေးဝါးများ ထည့်ထားသည့် ဗီရိုတစ်လုံးရှိသေး၏။

ဖေဖေသည် ဆေးဝါးများကို ဗီရိုတွင်းမှ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူ၍သောက်လေ့၊ မှီဝဲလေ့ရှိသည်။ ဆရာဝန်ဗိနိုဂရာဒေါ့ဗ် တစ်ဦးတည်းကိုသာလျှင် ဖေဖေ ယုံကြည်၏။ စိတ်ချ၏။ ထိုဆရာဝန်ကို တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ် ခေါ်ယူလေ့ရှိ၏။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ကော်ဇောကြီး တစ်ချပ်နှင့် မီးလှုံရန် မီးဖိုတစ်လုံးသည် ဖေဖေအလိုရှိသမျှ ဇိမ်ခံပစ္စည်းများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုထက်ပို၍ ဘာဇိမ်ခံပစ္စည်းကိုမှ သူမလိုချင်၊ နားလည်းမလည်၊ သုံးရကောင်းမှန်းလည်း သိမည်မဟုတ်ချေ။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင် ပေါလစ်ဗြူရိုဝင်အားလုံးတို့သည် “ညစာစားရန်” ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို ဖေဖေထံသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ “ညစာစားရန်” ဟူသည်မှာ ပြဿနာများကို ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ပေါလစ်ဗြူရို လူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည့် အခန်းမှာ ဖေဖေနေသည့် အခန်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခန်းမှာပင် ဧည့်သည်ပေါင်းစုံကိုလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။

ထိုအခန်းတွင်းသို့ ကျွန်မ ဝင်လေ့ဝင်ထမရှိ၊ ရံဖန်ရံခါမှသာ ဝင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခန်းထဲ၌ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့်သာ ကျွန်မဆုံဖူးသည်။ ထိုသူသည် ယူဂိုဆလားဗီးယားမှ တီးတိုးဖြစ်၏။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်က တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီ စသော နိုင်ငံခြားကွန်မြူနစ်ပါတီများမှ ခေါင်းဆောင်များကိုလည်း ထိုအခန်းတွင်းမှာပင် ဖေဖေအနေဖြင့် လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးရာ ရှိလေသည်။

ဤအခန်းမှာပင် ဖေဖေဝိညာဉ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ဤအခန်းတွင်းနံရံဘေးရှိ ဆိုဖာသည် ဖေဖေအလောင်းစင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လှေကားထစ်များပေါ်တွင်လည်း အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိ၏။ ဖေဖေမကွယ် လွန်မီ နောက်ဆုံးနှစ်များက အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည့် လှေကား ထစ်ငယ်များမှနေပြီး အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ နေဝင်ခြင်းကိုကြည့် ရှုနိုင်လေသည်။ ပန်းဥယျာဉ်၊ ပန်းပွင့်များ၊ သစ်တောများပတ်လည်ဝိုင်းနေ သည့်ကြား၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ဖေဖေ၏ဝါသနာ ဖြစ်သည်။ နီရဲသည့်ချယ်ရီ ပန်းများ၊ ပန်းသီးများနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများကို နေရာတကာမှာ မြင်တွေ့လိုသည်။

တစ်ခါတုန်းက ကတ်ကြေးတစ်စုံကိုယူပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုနှစ်ခုကို ဖြတ်ယူသည်။ ထို့နောက် နာရီပေါင်းများစွာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ လျှောက်နေ သည်။ နေရာကောင်းတစ်ခုကို ရှာသည်။ သို့သော် သူလိုချင်သောနေရာ၊ သူစိတ်ကြိုက်တွေ့သောနေရာကို သူရှာမတွေ့ချေ။ နွေရာသီနေ့ရက်များ၌ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ပန်းခြံအတွင်းမှာ လူးလာခေါက်တုံ့ လျှောက်နေတတ် သည်။ အစိုးရနှင့်ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ၊ သတင်းစာများနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို သူ့ထံသို့ ယူသွားပေးရသည်။ ဖေဖေဇိမ်ခံသည်မှာ ထိုမျှ သာ ဖြစ်၏။ ဖေဖေနားလည်သော ဇိမ်ခံနည်းမှာ ထိုမျှသာဖြစ်၏။ ဖေဖေလို ချင်သော စည်းစိမ်မှာ ထိုမျှသာဖြစ်၏။

ဖေဖေမဆုံးမီ ၂လခန့်အလိုတွင် ကွန်စီဗိုမှာ ကျွန်မရှိနေခိုက် အံ့ဩ စရာနှင့် ကြုံရသည်။ မဂ္ဂဇင်းအတွင်းမှ ဆုတ်ယူထားသည့် ကလေးတို့၏ပုံ များကို နံရံများပေါ်၌ ကပ်ထားသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းမှ ပုံများမှာ ယောက်ျား ကလေးတစ်ယောက်က ရေခဲပြင်လျှောစီးနေပုံ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကမူ ဆိတ်ချိုအတွင်းသို့ နို့ထည့်ပြီး သောက်နေပုံများ ဖြစ်လေသည်။ အုတ်နံရံကြီး ၏အပေါ်တွင် လီနင်၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားခြင်းသာလျှင် အကောင်း တစ်ခုရှိသည်။

မေမေအနိစ္စရောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ အလွန်တရာကြီးမားလှ သော မေမေ၏ ဓာတ်ပုံကြီးများကို ဖေဖေ၏ ရုံးခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ မော်စ ကိုရှိဖေဖေအိမ်မှ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်လည်းကောင်း ဆွဲချိတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဖေဖေသည် ထိုရုံးခန်းအတွင်း၌ ရုံးမထိုင်ချေ။ မော်စကိုရှိ နေအိမ်မှထမင်းစားခန်းထဲတွင်လည်း ထမင်းမစား။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ အခန်းများတွင် မေမေဓာတ်ပုံကြီးများကို ချိတ်ဆွဲထားသော်လည်း ဘာမှ

အဓိပ္ပာယ်မရှိပါချေ။ စတာလင်သည် ကရင်မလင်တွင် နေထိုင်သည်ဟုဆိုလျှင် မှားယွင်းချေသည်။ ဖေဖေ၏အလုပ်နှင့်ရုံးသည် ကရင်မလင်တွင်ရှိသည်ဆိုပါက မှန်ကန်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းတွင်မူ ကရင်မလင်၌ ဖေဖေမနေထိုင်ချေ။

ဖေဖေသေဆုံးပြီးသောအခါ၌ ကွန်စီဗိုတွင် ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဖေဖေအနိစ္စရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဘယ်ရီယာသည် ဖေဖေတစ်အိမ်လုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ အသုဘပင် မချရသေးချေ။ ဘယ်ရီယာသည် အိမ်ဖော်အလုပ်သမားများနှင့် ကိုယ်ရံတော်အားလုံးကို ခေါ်ယူပြီး ဖေဖေပိုင်သမျှ၊ ဆိုင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးကို ရွှေ့ပြောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဖေဖေနှင့်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကို မည်သည့်နေရာသို့ မည်သည့်အကြောင်းဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမှမသိကြ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ကြရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖေပိုင်ပစ္စည်းများ၊ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များအားလုံးကို ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးကာ ထရပ်ကားကြီးများပေါ်သို့ တင်သည်။ အကွဲအရှု အပျက်အစီးများလည်းဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့သည် တစ်နေရာရာသို့ သယ်ဆောင်သွားကြမည် ဖြစ်၏။ လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုခုသို့ သယ်ဆောင်သွားချေမည်။ အိမ်ဖော်အလုပ်သမားများကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ရံတော်များအနက် အရာရှိကောင်းများစွာကို အခြားမြို့များသို့ ရွှေ့ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ယင်းအရာရှိများအနက် နှစ်ယောက်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေနတ်နှင့်ပစ်၍ သတ်သေသွားကြသည်။

ဘယ်ရီယာကျဆုံးသွားပြီးနောက် ၁၉၅၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သည်တွင် ဖေဖေအိမ်ကို ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ မူလအခြေအနေအတိုင်း ပြန်လည်ပြုလုပ်ထားရန် သူတို့စီစဉ်ကြပြန်သည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းများကို ဖေဖေအိမ်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင် လာကြပြန်၏။ ယခင်ဖေဖေလက်ထက်က အိမ်ဖော်အလုပ်သမားများနှင့် ကိုယ်ရံတော်များကို ပြန်လာရန်ခေါ်ယူလိုက်၏။ ဖေဖေအိမ်ကို ပြတိုက်တစ်ခုအနေဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ထားရှိရန်

သူတို့တစ်တွေ ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။ လီနင်ပြတိုက်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထား ရှိရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ...

ထို့နောက်တွင် အကြိမ်၂၀မြောက် ပါတီကွန်ဂရက်ကြီး ကျင်းပလေ သည်။ (၁၉၅၆ခုနှစ်၌ ကျင်းပသည့် ယင်းပါတီကွန်ဂရက်ကြီးတွင် ကရုရှက် သည် စတုတ္ထကို ရှုတ်ချတော့၏။ သိက္ခာချတော့၏။ စတုတ္ထကို ရှုတ်ချသည့် ကရုရှက်၏မိန့်ခွန်းသည် များစွာကျော်ကြားလှ၏။) အကြိမ် ၂၀မြောက် ကွန်ဂရက်ကြီး ပြီးဆုံးသည်၏နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဖေဖေ အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် ပြတိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ရေးမှာ ပျက်ပြား သွားလေတော့သည်။ ဖေဖေကိုယ်ရံတော်များ နေထိုင်လေ့ရှိသည့် အမှုထမ်း များအတွက် အိမ်ကြီးမှာလည်း ယခုအခါဆေးရုံ သို့မဟုတ် ဆေးပေးခန်း ဖြစ်နေချေပြီ။ ဖေဖေအိမ်ကြီးသည် ခြောက်သွေ့နေ၏။ တံခါးတွေပိတ်ထား ၏။ အသက်ကင်းမဲ့သူလို လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်မိသည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါတွင် ကျွန်မသည် အေးစက်ခြင်းနှင့်အတူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတတ်၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိလေသည်။ ထိုအိမ်မှာ နေရောင်ခြည်ကောင်းကောင်းလည်း ရ၏။ စိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာလည်း ကောင်း၏။ မော်စကိုမြို့လယ်မှဆိုလျှင် မိုင်၂၀ပင် မဝေးကွာချေ။ တစ်ချိန်က ယင်းအိမ်ကို ရေနံတွင်းသူဌေးကလေး တစ်ဦးဖြစ်သော ဇူဘာလော့ဗ်ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည်။ မိကိုယ်နှင့် သူ့မိသားစု၊ ဗိုရိုရှီလော့ဗ်ရှာပေါ့ရှီနီကော့ဗ်နှင့် အခြားဗော်လ်ရှီဗစ်မိသားစု အများအပြားတို့သည် ဇူဘာလော့ဗ်အမှတ်၂တွင် နေထိုင်ကြလေသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက ဇူဘာလော့ဗ်အမှတ်၄ကို ယူကြသည်။ အမှတ်၂နှင့် ၄သည် နီးနီးနားနားပင် ဖြစ်၏။ မိကိုယ်၏အိမ်သည် ဇူဘာလော့ဗ်တို့ထား ရစ်ခဲ့သည့် အိမ်ဖြစ်သည်။ လသာဆောင်ပေါ်၌ ကျောက်သလင်းဖြင့် ထုလုပ် ထားသည့် ခွေးရုပ်ရှိလေသည်။ နံရံများပေါ်တွင်လည်း နတ်ရုပ်များချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ အောက်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်များကိုမူ ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည့်

မှန်များဖြင့် တပ်ဆင်ထား၏။

ကျွန်မတို့၏နေရာကလေးကို အဆုံးမသတ်နိုင်အောင်ပင် ကျွန်မတို့ ပြင်ကြဆင်ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာရှိသည့် သစ်တောတွေကို ဖေဖေကရှင်းပစ်၏။ တစ်ဝက်မျှသော သစ်ပင်များကိုမူ လှဲပစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် သဘာဝကိုပြောင်းပစ်ရန် တွေးဆစိစဉ်နေ၏။ သီးစားပင်တွေ စိုက်သည်။ မြေကျယ်ကျယ်ပေါ်မှာ စပျစ်သီးပင်များ၊ စတော်ဘယ်ရီပင်များ၊ ရပ်စ်ဘယ်ရီပင်များကို စိုက်ပျိုးသည်။ ကျွန်မတို့ကလေးငယ်များသည် ဤခြံကလေးအတွင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ကြရ၏။ ကောက်ရိုးလှမ်းခြင်း၊ မှိုနုတ်ခြင်း၊ စတော်ဘယ်ရီ၊ ရပ်စ်ဘယ်ရီသီးများကို ခူးခြင်းဖြင့် အရွယ်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်မတို့ခြံထဲမှာ နှစ်စဉ်လတ်ဆတ်သော မွေးပျားရည်ကိုလည်းရ၏။ ကျွန်မတို့ပိုင် သရက်သီးသနပ်များလည်းရ၏။ ကျွန်မတို့ပိုင် ကြက်ဘဲမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းလည်း ရှိ၏။

မေမေဝါသနာပါသော၊ စိတ်ဝင်စားသော အလုပ်ကမူ ဖေဖေနှင့်မတူဘဲ တခြားဖြစ်လေသည်။ မေမေက သားသမီးများပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အာရုံစိုက်သည်။ သားသမီးများ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နှင့် လူလားမြောက်လာရေးအတွက် ပြုလုပ်ဖန်တီးသည်။ မေမေကွယ်လွန်သောအခါ ကျွန်မ ဖြန့်သမီးမျှသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် ရုရှားစာနှင့် ဂျာမန်ဘာသာနှစ်ခုစလုံးကို ဖတ်လည်းဖတ်တတ်ပြီ၊ ရေးလည်းရေးတတ်နေချေပြီ။

ကျွန်မ၏အစ်ကိုဖြစ်သော ဗာစီလီ၏ဆရာသည်ကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် လူတစ်မျိုးဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ အလက်ဇန္ဒားမူရာယော့ဗ်ဖြစ်သည်။ မြစ်ချောင်းများအတွင်း သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် သွားလာနေရေး၊ သစ်တောများအတွင်း အမဲလိုက်ရေးများကိုသာ အချိန်ရှိသမျှ စဉ်းစားနေသူဖြစ်၏။ မြစ်ကမ်းနံဆေးတွင် တဲထိုးပြီး တစ်ညလုံးနေကာ ငါးဟင်းချက်စားမည်။ အုန်းသီးခူးမည်။ မှိုနုတ်မည်စသည်ဖြင့် ခရီးထွက်ရေးကိုသာ စဉ်းစားနေသူဖြစ်၏။

ဆောင်းရာသီနှင့် နွေရာသီတွင်မူ နာတာလီယာကွန်စတင်တီနိုဗာ အမည်ရှိ ဆရာမတစ်ဦးက ရက်ခြားရက်ခြား ကျွန်မတို့ကို လာသင်ပေးသည်။ ဆရာမက ရွှံ့ဖြင့်အရုပ်လုပ်နည်း၊ သစ်သားဖြင့် အရုပ်ကလေးများ

လုပ်နည်း၊ အရုပ်ဆွဲနည်း၊ ဆေးရောင်ခြယ်နည်းများကို ကျွန်မတို့အား သင်ပြပေးလေသည်။

- ယင်းကဲ့သို့သော ပညာရေးစက်ယန္တရားကြီးကို ကျွန်မတို့အတွက် တပ်ဆင်ပေးသူမှာ မေမေပင်ဖြစ်လေသည်။ လက်တွေ့တွင်မူ မေမေကိုယ်တိုင် အိမ်တွင်နေနိုင်ရှာသူ မဟုတ်ချေ။ ပထမက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ မေမေအလုပ်လုပ်သည်။ နောက်စက်မှုသိပ္ပံသို့ ဝင်သည်။ သို့ဖြင့်ပင် မေမေအဖို့ အစည်းအဝေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတက်ရင်း အချိန်တွေကုန်နေ၏။ အားလပ်သည့်အချိန် အားလုံးကိုလည်း ဖေဖေနှင့်အတူ နေရင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးစေသည်။ ကျွန်မပျက်စီးသွားမည်ကိုမူ မေမေ များစွာစိုးရိမ်၏။ ဖေဖေက ကျွန်မကို အလွန်အမင်းချစ်သည်။ ဖေဖေအချစ်တော် ဖြစ်နေသော ကျွန်မသည်လည်း ဖေဖေကြောင့် ပျက်စီးလေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ကလေးများအတွက် နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းသော ပါတီများကိုလည်း ကျင်းပနိုင်ခဲ့၏။ မေမေအသက်ရှင်နေစဉ်က နောက်ဆုံး ကျင်းပခဲ့သည့် ကျွန်မ၏မွေးနေ့ပါတီကို ကျွန်မကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလက ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအသက်မှာ ၆နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ကရင်မလင်ရှိ အိမ်မှာကလေးတွေဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရုရှားနှင့် ဂျာမန်ကဗျာများကို ကျွန်မတို့ ရွတ်ဆိုကြသည်။ တုန်လှုပ်နေသည့် အလုပ်သမားများနှင့် လှေနံနှစ်ဖက်နင်း နိုင်ငံရေးသမားများကို ထေ့ငေါ့ပြောင်လှောင်သည့် ကဗျာများကိုလည်း ရွတ်ဆိုကြသည်။

ယူကရိန်းအကများကို ကျွန်မတို့ ကကြ၏။ အစ်ကိုဗာစီလီ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အာတီယွန်ဆာဂျီယက်ဖ်လည်း ကိုယ်ကြီးကိုကိုင်းကာ ကိုင်းကာဖြင့် ပုံပြင်ကိုဖတ်နေခိုက် ဝင်ရောက်ကပြသည်။ ဆာဂျီယက်ဖ်သည် ယနေ့ဆုတံဆိပ်တွေ အများအပြားရနေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေလည်း ကျွန်မ၏မွေးနေ့ပါတီမှာ ရှိနေသည်။ ဖေဖေသည် ဘေးမှထိုင်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေ၏။ သို့သော်လည်း ကလေးတွေမြူးထူးဆော့ကစားနေကြခြင်းကို သူ နှစ်သက်သဘောကျနေ၏။

လူတကာချစ်သော၊ လူတကာလေးစားကြည်ညိုသော နီကိုလေဘူခါရင်လည်း နွေရာသီအတွင်း မကြာခဏ လာလေ့ရှိသည်။ (ဘူခါရင်ကို

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ပါတီမှအပုပ်ချပြီးနောက် ပစ်သတ်လိုက်သည်။)။ သူသည် တစ်အိမ်လုံးကို တိရစ္ဆာန်တွေဖြင့် ပြည့်နေစေ၏။ ဖြူကလေးများသည် လသာဆောင်ပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းပြေးလွှားရင်း တစ်ကောင်နောက်ကိုတစ်ကောင် လိုက်နေကြ၏။ စဉ်အိုးများအတွင်းမှာရှိသော မြွေများသည် နေပူဆာလှုံနေကြ၏။ မြေခွေးရိုင်းများကမူ ပန်းခြံထဲမှာ အပြေးပြိုင်နေကြသည်။

အကျီရှည်ကြီးနှင့် အစင်းပါသည့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသော ဘူခါရင်အား ကျွန်မကောင်းစွာ မှတ်မိနေမိသည်။ ကလေးတွေနှင့်အတူ ကစားတတ်၏။ ကျွန်မအားထိန်းသည့် မိန်းမကြီးကို စတတ်နောက်တတ်သည်။ ဘူခါရင်က စက်ဘီးစီးသင်ပေးသည်။ လေသေနတ်ပစ်နည်းလည်း သင်ပေးသည်။ သူရောက်လာလျှင် အားလုံးပျော်ကြရသည်။ အားလုံးအတွက် အချိန်ကောင်းဖြစ်၏။ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ သူရှိနေလျှင် အားလုံးကနှစ်သက်သဘောကျသည်။ (ဘူခါရင် အကွပ်မျက်ခံရပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် “ဘူခါရင်၏ မြေခွေး” သည် ကရင်မလင်အတွင်းမှာ ပြေးလွှားနေဆဲပင် ရှိလေသည်)

လူကြီးတွေလည်း သူတို့၏ပါတီများကို မကြာခဏ တည်ခင်းဧည့်ခံလေ့ ရှိကြသည်။ ဆယ်မြွန်ဘူဒင်နီ(ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အောင်ပွဲခံခဲ့သော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး) သည်လည်း သူ့အကော်ဒီယံကြီးကိုယူပြီး လာလေ့ရှိ၏။ ရုရှားနှင့်ယူကရိန်း တေးသီချင်းများကို တီးပြတတ်သည်။ ဘူလ်ဂါနီနှင့် ဗိုရိရှိလော့ဗ်တို့နှစ်ဦးသည် အသံကောင်းသူများ၊ အဆိုကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဖေဖေလည်း သီချင်းဆိုပါသည်။ ဖေဖေအသံသည် နားရှင်း၏။ ပြတ်သား၏။ အသံမြင့်၏။ ကျယ်လောင်စူးရှ၏။ (သို့သော် မိန့်ခွန်းပြောသော၊ စကားပြောသောအခါတွင်ကား ဖေဖေအသံသည် များစွာကျယ်လောင်တော့ပေ။ အသံတိုးနေသည်) မေမေသီချင်းဆိုတတ်သည်။ မဆိုတတ်သည်ကိုမူ ကျွန်မမသိပါ။ ခန့်လည်း မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် တစ်ခါတုန်းက ဂျော်ဂျီယာလူမျိုးစု အကကို ကကြောင်းအဆိုရှိသည်။

ကရင်မလင်တွင်ရှိသည့် ကျွန်မတို့အိမ်ကို ကာရိုလီနာတေးလ်အမည်ရှိ ဂျာမန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အစစ

အရာရာ စီမံအုပ်ချုပ်ပေးသည်။ ကာရိုလီနာသည် ချစ်စဖွယ်ယဉ်ယဉ်ကလေး ချောသူဖြစ်၏။ သုပ်ရပ်သေချာ၏။ ညှာတာတတ်၏။ ထောက်ထားကြင် နာတတ်၏။ ဆံပင်ကို ရှေးဆန်ဆန်ခေါင်းပေါ်မှာ မြင့်မြင့်တင်ထုံးသည်။ မေမေသည် သူ့ကိုများစွာ ယုံကြည်စိတ်ချ၏။ အိမ်အသုံးစရိတ်ငွေများအား လုံး သူ့လက်ထဲသို့ ပုံထည့်ထားသည်။ ထိုငွေများဖြင့် ကျွန်မတို့တစ်အိမ် ထောင်လုံး၏ ဝတ်ရေးစားရေးတာဝန်များကို ကာရိုလီနာက အကွက်စေ့ အောင် စီမံလုပ်ကိုင်သွားလေသည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်အထိ ကျွန်မတို့အိမ်တာဝန်များကို မေမေသော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦးကသော်လည်းကောင်း တာဝန်ယူထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့လည်း မရှိ၊ ကိုယ်ရံတော်များလည်း မရှိချေ။ တစ်ဦးတည်းသော အစောင့်မှာ မော်တော်ကားမောင်းသူသာ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဖေဖေနှင့် အတူ ကားမောင်းရုံသာရှိ၏။ အိမ်တာဝန်များကို တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် ယူရန် မလိုချေ။ ထိုမျှသာမက အနီးသို့ပင် ကပ်ခွင့်မပြု။

ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် သူတို့သားသမီးများအား ပညာကောင်းကောင်း သင်ကြားပေးနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြလင့်ကစား မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ ဇိမ်ခံဖို့ မကြိုးစားကြ။ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေကို မမက်မောကြ။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝရန် မလုံးပန်းကြ။ တော်လှန်ရေးကာလမတိုင်မီ ကျောင်းများတွင် အတွေ့အကြုံရင့်ခဲ့ကြသည့် အသင်အပြကောင်းလှသော ဆရာမများကို ငှားရမ်းကြသည်။ မိမိတို့၏ကလေးများကို နေအိမ်မှာပင် ဂျာမန်ဘာသာ သင်ကြားပေးစေသည်။ ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ဇိမ်ခံဖို့ မကြိုးစားကြသော်လည်း သူတို့၏ သားသမီးများကိုမူ ကောင်းပေဆိုသော ဆရာမများငှားရမ်းပြီး ပညာသင်ကြားစေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနှစ်များတုန်းက ကျွန်မ မိဘများသည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့်တူ တောင်ပိုင်းဒေသသို့ အမြဲတမ်း သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ အေဘယ်ယီကျွန်းကမ်း (၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် အပုပ်ချခံရသည်) မေမေ့ကို ပညာသင်ပေးသော မွေးစားဖခင်မိကိုယ်၊ ဗိုရိုရီလော့စ်၊ မိုလို

တော့မိနှင့် ၎င်းတို့၏ဇနီးများ၊ သားသမီးများ လိုက်ပါကြလေ့ရှိသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဖေဖေသည် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးဖြင့် သိမ်းငှက် ထွက်ပစ်လေ့ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ညဘက်တွင် ယုန်လိုက်လေ့ရှိသည်။ ဖေဖေသည် ခရစ်ကက်ကစားရာတွင်လည်းကောင်း၊ တွင်းစိမ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဘိလိယက်ထိုးရာတွင် လည်းကောင်း မျက်စိလျင်သည်။ တော်သည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ ရေမကူး၊ ရေကူးတတ်သူ လည်းမဟုတ်၊ နေပူထဲမှာထိုင်နေရန် နှစ်သက်သူ မဟုတ်ချေ။ သစ်တောတွင်း၌ သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်ကိုခိုပြီး လမ်းလျှောက်လိုသူဖြစ်၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ အစိုးရစာရွက်စာတမ်းများနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ သတင်းစာများနှင့်သော်လည်းကောင်း ကုလားထိုင်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိုင်နေတတ်သည်။ ဧည့်သည်များနှင့်အတူ နာရီပေါင်းများစွာ စားပွဲမှာထိုင်နိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။

မေမေသည် အလွန်တိကျသူဖြစ်၏။ ဖေဖေကို ပြုစုယုယရာတွင်လည်း အလေ့အထကောင်းစွာ ရနေသော ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျွန်မငယ်စဉ် မော်စကိုမှာနေတုန်းက ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် နို့စို့အရွယ်ဖြစ်သောကြောင့် မေမေ ပြုစုယုယနေရ၏။ ဖေဖေသည် အနည်းငယ်ဖျားနေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသောအခါ ဖေဖေထံသို့ မေမေချက်ချင်း ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မကို ထိန်းရသည့်အထိန်းကိုပင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခြင်း မရှိဘဲ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နွေရာသီသို့ရောက်သောအခါ အောက်ထပ်တွင်လည်းကောင်း၊ အပေါ်ထပ်ရှိ ဖေဖေ၏လသာဆောင်တွင် လည်းကောင်း ကျွန်မတို့နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မကို ထိန်းသူသည် ကျွန်မအား ဖေဖေထံသို့ မကြာခဏလွှတ်တတ်၏။

“အဲဟို စပျစ်သီးတွေယူပြီး ပါပါကို သွားပေးလိုက်”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ဝိုင်အိုလက်ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ပါပါဆီ ယူသွားနော်”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“တောင်ကြားထဲက လီလီပန်းကလေးတွေ ပါပါကို သွားပေးလိုက်”

ပါ” ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ပြောတတ်၊ ခိုင်းတတ်သည်။

ထိုသို့သောအခါတိုင်းတွင် ကျွန်မကလည်း ဖေဖေထံသို့ အသော့နှင့် ကာ သွားလေ့ရှိ၏။ ဖေဖေထံမှလည်း ဆုလာဘ်များကို ရပါသည်။ ကျွန်မ ရသော ဆုလာဘ်များကား ပူဇွေးသော၊ ဆေးလိပ်နဲ့ နံစော်နေသော ဖေဖေ၏ အနမ်းများပါတည်း။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်က မေမေအသက်မှာ ၃၀ သာရှိသေး၏။ အိမ်ထောင် တာဝန်ကြီးကို ထမ်းဆောင်နေရသူဖြစ်သည်။ မေမေကို လူတိုင်းက ချစ်ကြ သည်။ လေးစားကြ၏။ ခင်မင်ကြ၏။ မေမေသည် ထူးထူးခြားခြားကြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သော၊ ထက်မြက်သောအမျိုးသမီး ဖြစ်လေသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် မေမေသည် ခိုင်မာ၏။ ပြတ်သား၏။ တည်ငြိမ်၏။ အမြတ် ထုတ်ခြင်းမရှိ၊ အခွင့်အရေးယူတတ်သူ မဟုတ်။

ကျွန်မ၏အစ်ကိုအကြီးဆုံး ယာကော့စ်ကို မေမေများစွာချစ်သည်။ ယာကော့စ်သည် ဖေဖေ၏ပထမဇနီး၊ ယီကာတာရီနာဇောနီဇီက မွေးသော သားဖြစ်သည်။ မေမေထက်အသက်၆နှစ်မျှသာ ငယ်သော်လည်း မေမေကို အလွန်ချစ်သည်။ အလွန်လည်း ရိုသေလေသည်။ ဖေဖေပထမဇနီးနှင့် ညီ အစ်မတော်စပ်ကြသော ဇောနီဇီနှင့်လည်းကောင်း၊ အလက်ဇန္ဒရားနှင့်လည်း ကောင်း၊ မာရီယာနှင့်လည်းကောင်း မေမေတို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ များစွာ သူငယ်ချင်း ပီသကြ၏။ တွယ်တာကြ၏။ ဖေဖေပထမဇနီးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ၎င်း၏အစ်ကိုဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒားဇောနီဇီနှင့် ဇနီးမာရီယာတို့နှင့်လည်း မေမေတို့ ခင်မင်ကြလေသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မေမေဘက်က အမျိုးတွေလည်း ရှိသည်။ မေမေ၏ မိဘများ၊ မေမေအစ်ကိုများဖြစ်သည့် ဦးကြီးဖိုင်အိုဒိုနှင့်ပါဗယ်၊ မေမေအစ်မ အင်နာနှင့်အင်နာ၏ခင်ပွန်း စတာနီစလက်ဗ်ရက်ဒင်စ်တို့သည်လည်း ကျွန်မ တို့အိမ်မှာပင် နေထိုင်ကြ၏။ သို့သော် အိမ်သားချင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမချင်း၊ လင့်ဘက်ကဆွေမျိုးနှင့် မယားဘက်ကဆွေမျိုးချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမရှိ။ အသေးအဖွဲ့မကျေနပ်မှုကလေးများပင် မရှိချေ။

သူတို့သည် ပါရမီရင့်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူ များ ဖြစ်ကြ၏။ လူသူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့အများစု

မှာ သက်ဆိုးမရှည်ကြရှာချေ။ သူတို့ဘဝ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းများသည်အလွမ်း နှင့်သာ သိမ်းကြရသည်က များ၏။

ကျွန်မ၏အဘိုးဆာဂျီအယ်လီလူယက်စ်သည် ဗိုရိုနက်ဇ်နယ် လယ် သမားမိသားစုမှ ပေါက်ဖွား၏။ သူ့ဘွားအေကြီးကား ဂျစ်ပီစီအမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းဂျစ်ပီစီသွေး ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အဘိုး ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တောင်ပိုင်းသားတွေလို ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးနက်သည်။ သွားဖြူသည်။ အသားရောင်နက်သည်။ အဘိုးသည်လည်း ပါရမီထူးသူပင် ဖြစ်၏။ လက်မှုပညာ မြောက်လှသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းအားလုံးကို တတ် ကျွမ်းသည်။ စက်မျိုးစုံကို ပြင်တတ်သည်။ ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် ရုရှားဆိုရှယ် ဒီမိုကရက်အလုပ်သမားပါတီနှင့် ဆက်သွယ်၏။ သူသည် ဘယ်သောအခါ တွင်မှ ပါတီတွင် အရေးကြီးသောနေရာကိုမယူ အရေးမကြီးသော၊ သာမန် သာဖြစ်သော နေရာတွင်သာ အမြဲနေခဲ့သည်။

စိန်ပီတာစဘတ်မြို့မှာ အဘိုးတို့မိသားစုအတွက် ၄-ခန်းတွဲ အိမ်ခန်း တစ်ခန်းရှိသည်။ အိမ်ခန်းသည် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးတော့ မဟုတ်လှ၊ သို့သော်လည်း ယနေ့ ဆိုဗီယက်ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး အိပ်မက်မက်ရုံသာ မက်နိုင်သည့် အခန်းအရွယ်အစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေကို အထက် တန်းကျောင်းမှာ ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘိုး၏သား သမီးများသည် ယနေ့ပညာတတ်များ ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

တော်လှန်ရေးပြီးဆုံးသွားသည့်နောက်တွင် ရှာတူရာ ရေအားလျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကို ကျွန်မ၏အဘိုးက တည်ဆောက်လေသည်။ အဘိုး သည် တစ်ချိန်တုန်းက လီနင်ဂရက်လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးရုံ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ် ၏။ ဗေါ်လ်ရှီဗစ်လက်ဟောင်းကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်း တော်လှန် ရေးတပ်ဖွဲ့ဟောင်းနှင့် နီးစပ်သည်။ ရင်းနှီးသည်။ အဘိုးသည် လူကြီးလူ ကောင်းပီသ၏။ နူးညံ့၏၊ သိမ်မွေ့၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အသက်၇၉ နှစ် အရွယ်၌ ကွယ်လွန်သွားရာ ကွယ်လွန်သည့်နေ့အထိပင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် နေထိုင်သွားလေသည်။ ထိုမျှသာမက သေသည် အထိ စံပြတော်လှန်ရေးသမားကြီး အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း၊ သာမန်လူများထက် ပိုမိုရိုးသားသောသူ

အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သွားသည်။

အဘိုးသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဇူဘာလိုဗိုတွင် နေထိုင်၏။ သူ့မြေးတွေအားလုံးက သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ ကြင်နာကြသည်။ တွယ်တာကြသည်။ သူ့မှာလက်သမား စားပွဲတစ်လုံးရှိ၏။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေလည်း ရှိ၏။ တောက်တိုမည်ရများလုပ်ခြင်း၊ စူးဆောက်တန်ဆာပလာများကို သွေးခြင်း၊ လျာထားခြင်း၊ လျှပ်စစ်ဝိုင်ယာကြိုးများ တပ်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို အမြဲတစေ လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် မေမေကွယ်လွန်သည်။ မေမေကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် အဘိုး၏စိတ်ကိုများစွာ ထိခိုက်စေ၏။ မေမေကွယ်လွန်ပြီးနောက် အဘိုး၏စိတ်ဓာတ်မှာ များစွာကျသွား၏။ အမြဲတမ်းလိုလို တိတ်ဆိတ်စွာသာနေတော့သည်။ သူ့အခန်းမှာသာ ရက်ပေါင်းများစွာ အောင်းနေတတ်တော့သည်။ ထိုသို့အခန်းအောင်းနေသည့် အချိန်အတောအတွင်း၌ တွင်ခုံတစ်လုံးနှင့် အရာဝတ္ထုများ လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

ထို့နောက် အဘိုးဖျားလေသည်။ ထိုသို့ဖျားခြင်းမှာ အဘိုး၏စိတ်ထိခိုက်မှု၊ စိတ်အားငယ်မှု၊ မာန်ကျသွားမှုများကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ကျွန်မသံသယ ဖြစ်မိ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ အဘိုးသည် အစဉ်သဖြင့် ကျန်းမာသူဖြစ်၏။ ဖျားနာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အမြဲတမ်း ကျန်းမာသူဖြစ်ပါလျက် ယခုဖျားခြင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျလာသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

သို့ကလို စိတ်ထိခိုက်နေရသည့် ကြားထဲက ၁၉၃၈ခုနှစ်၌ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုကို ထပ်မံကြုံတွေ့ရပြန်၏။ သားဖြစ်သူပါဗယ်သေဆုံး သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သမီးစိတ်၊ သားစိတ်ဖြင့် လုံးပါးပါးနေဆဲ အချိန်မှာပင် သမက်ဖြစ်သူစတာနီစလက်ရက်ဒင်စ်ကို အစိုးရကဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ပြန်၏။ အိုတောင့်အိုမအသက်အရွယ် ရောက်ခါမှ စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်းတွေကို ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့နေရရှာသည်။

ဒုက္ခတို့သည် ထိုမျှနှင့်ရပ်တန့် မသွားချေ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၌ သမီးဖြစ်သူ အင်နာကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ သမီးအကြီးအင်နာ အဖမ်းအဆီးခံရခြင်းကို မြင်နိုင်ရန် အဘိုးခမျာ အသက်ရှည်မသွား ရှာပါချေ။ ၁၉၄၅ခုနှစ်

ကတည်းက အဘိုးကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးမကွယ်လွန်မီ ကလေးတုန်းက ဆေးရုံတက်ပြီး ကုသနေသည့် အဘိုးကို ကျွန်မသွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး ခမျာမှာ စကားကို ကြာကြာပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်၍ ငိုရှာသည်။ မျက်ရည်များတတွေတွေ စီးဆင်း လာသည်။

လူတွေအားလုံး သူ့ကိုလာရောက် နှုတ်ဆက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းအနေဖြင့် လာရောက်တွေ့ဆုံနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက် နားလည်လေသည်။ သူ့ဘဝ ချုပ်ငြိမ်းတော့မည့်အချိန် ကို သူသိပြီးဖြစ်လေသည်။

တော်လှန်ရေးပြတိုက်အတွင်းရှိ အဖုံးမပိတ်ရသေးသည့် ခေါင်းအတွင်းမှ အဘိုးကို ဗေါလ်ရှီဗစ်လက်ဟောင်းကြီးများ လာကြည့်ကြသည်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း အနေဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူနှင့်တိုက်ဖော် တိုက်ဖက် တော်လှန်ရေးရဲဘော်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ သုသာန်သို့ရောက် သောအခါတွင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်ဟောင်းကြီး လစ်ဗင်ဆီဒွိုင်းက မိန့်ခွန်း ပြော၏။ ယင်းမိန့်ခွန်းကို ထိုစဉ်တုန်းက လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကျွန်မနားမလည်ပါ။ ယခုတော့ ယင်းမိန့်ခွန်းကို ကျွန်မကောင်းစွာ နားလည်နေပါပြီ။

“စံပြမာ့ကွမ်ဝါဒီများ ဖြစ်ကြသော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာကြပြီ ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့သည်” အစရှိသည်ဖြင့် မိန့်ခွန်းကို စတင်မြွက်ကြားသွား လေသည်။

ကျွန်မ၏အဘွားဖြစ်သူ အိုလ်ဂါဖီဒိုရင်ကိုနှင့် အဘိုးတို့ အကြောင်းပါ ကြပုံမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ၏။

အဘွားသည် အသက်၁၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ထိုအသက်အရွယ် ကလေးဖြင့် သူ့အဝတ်အစားကလေးများကို ထုပ်ပိုးချည်နှောင်သည်။ ပြီးတော့ အထုပ်ကလေးကိုပိုက်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချကာ အဘိုးနောက်ကောက် ကောက်ပါအောင် ခိုးရာလိုက်ခဲ့လေသည်။ ထိုနည်းဖြင့် ၁၄ နှစ်သမီးကတည်း က အဘိုးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘွားကို ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှာ မွေးသည်။ ထူးဆန်းသော ကပြား

သွေးတွေ ရောနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ အဘွားအဖေ၏အမည်မှာ ယက်ဖ်ဂျီနီ ဖီဒိုရင်ကိုဖြစ်၏။ ယူကရိန်းလူမျိုးတို့၏ နာမည်ဖြစ်လင့်ကစား အဘွားအဖေ ၏ အမေမူကား ဂျော်ဂျီယာအမျိုးသမီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အဘွား၏ အဖေသည် ဂျာမနီမိသားစုမှ မက်ဂဒါလီနာအိုက်ဟို့ဇ်ဆိုသော ဂျာမန်မ ကလေးနှင့် လက်ထပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘွားသည် ဂျော်ဂျီယာလူမျိုးနှင့် ဂျာမနီကပြားဖြစ်ပြီး ယူကရိန်းလူမျိုးတို့၏ အမည်ကိုမှည့်ခေါ်ထားသည်။

အဘွား၏အမေသည် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု နိုင်နင်းသောဂျာမန် အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်၏။ ကိတ်မုန့်အဖုတ် ကောင်းလှသည်။ အလားတူပင် သာသမီးလည်း အမွေးကောင်းသည်။ သားသမီးစုစုပေါင်း ဉယောက်တိတိ မွေးဖွား၏။ ၎င်းဉယောက်အနက် ကျွန်မ၏အဘွား အိုလ်ဂါ ဖီဒိုရင်ကိုမှာ အထွေးဆုံးသမီး ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသားသမီး ဉယောက် စလုံးကို ပရိုတက်စတင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ သားသမီးတွေကို ပရိုတက်စတင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပရိုဂျက်မှာ ပင် ကြီးပြင်း စေသည်။

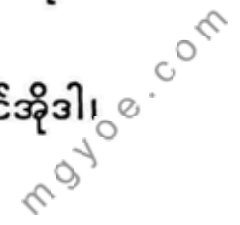
ကျွန်မတို့ကလေးများက အဘွားကို ရယ်စရာလုပ်ကြ၏။ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ၏။

“ဘုရားဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ...၊ လူမှာ ဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီဝိညာဉ် အခုဘယ်မှာလဲ” စသည်ဖြင့် ကျွန်မတို့က မေးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ မေးသည့် အခါတိုင်းတွင် အဘွားကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပြောတတ် သည်။

“နင်တို့ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ဟဲ့၊ နင်တို့အသက်ကြီးမှ ဝိညာဉ်ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိကြမယ်...၊ တော်ကြစမ်း... တော်ကြစမ်း”

အဘွားသည် စတိုင်းယုံတတ်၏။ စတိုင်းဒေါသတကြီး ဖြစ်တတ် ၏။ ပေါက်ကွဲတတ်၏။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အစိုးရကခန့်ထားပေးသည့် အိမ် ဖော်များ၊ ထမင်းချက်များ၊ သက်တော်စောင့်များကလည်း အဘွားကို “သူတစ်ထူးကလျှင် ယုံတတ်သူ” အဖြစ် မြင်ကြ၏။ ကျွန်မတို့စတိုင်း စသလိုဖြစ်တတ်သော အဘွားဖြစ်၏။

အဘွား၏ သားသမီး လေးယောက်ဖြစ်ကြသော အင်နာ၊ ဖိုင်အိုဒါ၊

ပါဗယ်နှင့် နာဒက်ဇ်ဒါ (ကျွန်မ၏ မိခင်နာဒ်ယာ)တို့ကို ကော့ကေးဆပ်နယ် မှာမွေးဖွားသည်။ သူတို့ငှယောက်စလုံး ရုပ်ချောတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ရုပ်လှတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ရုပ်လှရုံသာမဟုတ်သေး ပညာတတ်များလည်း ဖြစ်ကြလေ သည်။

သူတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမငှယောက်အနက် အမာကျောဆုံးသူမှာ မေမေဖြစ်သည်။ မေမေသည် မိန်းမထက်ဖြစ်၏။ သတ္တိရှိ၏။ ပြတ်သား၏။ ခံနိုင်ရည်ရှိ၏။ မည်သို့သော ဘေးအန္တရာယ်ကိုမဆို မတုန်မလှုပ် ကြံကြံခံ ကာ ရင်ဆိုင်ဝံ့၏။ ကျန်လူများမှာမူ ပျော့ပျောင်းကြသည်။ အေးချမ်းကြ သည်။ ပါဗယ်နှင့် အင်နာသည် စိတ်ထားအလွန်ကောင်းသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သဘောကောင်းခြင်း၊ ပျော့ညံ့ခြင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မေမေက မကျေ နပ်။ အဘွားကိုမကြာခဏ တိုင်တောလေ့ရှိသည်။ အဘိုးကိုလည်း တိုင် တော လေ့ရှိသည်။

“သူတို့ သဘောကောင်းတာ၊ ပျော့ညံ့တာ၊ အလိုလိုက်တာဟာ ကလေးတွေ ရိုင်းစိုင်းကုန်အောင်၊ ပျက်စီးကုန်အောင် လုပ်နေတာပဲ” ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။

အဘွားသည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလိုလည်း ပိုလန်လူမျိုး၊ ဟန်ဂေရီလူမျိုး၊ ဘူလ်ဂေးရီးယားလူမျိုး၊ တူရကီလူမျိုးများနှင့် ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။ ထို ပြဿနာတွေထဲသို့ သူ့ဟာသူ ဝင်လာတတ်သည်။ တောင်ပိုင်းသားများကို အဘွား သဘောကျ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရုရှားလူမျိုး များသည် သိမ်ဖျင်းကြောင်း၊ ယုတ်ညံ့ကြောင်း၊ ကြမ်းတမ်းခက်တရော် ကြောင်း ပြောဆိုတတ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင်မူ အဘိုးရောအဘွားပါ မေမေသေဆုံးရသဖြင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြရလေသည်။ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ကြ ရှာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် သူတို့ထုံးစံအတိုင်း သီးခြားအခန်းများမှာ နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဇူဘာလိုဗိုအိမ်မှာ ညစာထမင်းပိုင်း၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည် တွင် အဘိုးနှင့်အဘွားတို့ စကားများရန်ဖြစ်လေ့ ရှိကြ၏။ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် ပြဿနာဟူ၍ မရှိဘဲ ဘာမဟုတ်သောကိစ္စဖြင့် အကြောင်းမဲ့ရန်ဖြစ် တတ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်လာကြပြီ။ ကျန်း

မာရေးချို့တဲ့ကာ နာဖျားမကျန်းလည်း ဖြစ်လာကြပြီ။ သူတို့ဘဝမှာ သေခြင်း တရားတစ်ခုတည်းသာလျှင် ကျန်တော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကိုယ်တော်ဘဝ၊ အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်နေ ကြလင့်ကစား နောက်ဆုံးနှစ်များသို့တိုင်အောင် လွတ်လပ်ခြင်းကိုကား စွန့် လွတ်လိုစိတ် မရှိကြချေ။

“လွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ ငါတော့ လွတ်လပ်ရေးကို ချစ်တယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်” စသည်ဖြင့် အဘွားကပြောတတ်သည်။ ထိုသို့ပြောရသည်ကိုလည်း နှစ်သက်သဘောကျသည်။ အဘွားရည်စူးသည် မှာ အဘိုးဖြစ်သည်။ အဘိုးကိုရည်စူးပြီး ထိုစကားများ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးသည် အဘွား၏ လွတ်လပ်မှုကို ဓားပြတိုက်ယူခဲ့၏။ လုယက်ယူခဲ့၏။ အနိုင်ကျင့်ယူခဲ့၏။ ထိုမျှသာမက “အဘွား၏ဘဝကိုလည်း ဖျက်ဆီးခဲ့ သည်”ဟု အဘွားက ဆိုချင်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်တွေ့ဘဝနှင့်လည်း ကင်းဝေးကြသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်၊ မျက်မှောက်ကာလနှင့် အံ့မဝင်ခွင်မကျ ဖြစ်နေကြသည်။ ဇော်လ်ရီဗစ်တော်လှန်ရေးသမား လက်ဟောင်းကြီးတွေအနေဖြင့် ဝေပုံကျ ရာရှင်စာအုပ်များရသည့် အခွင့်အရေးကို သူတို့ ရခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုအခွင့် အရေးရနေသည့် နှစ်များအတွင်းက သူတို့ရသည့်ပစ္စည်းတွေကို သူတို့မသုံး၊ မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး မတိုင်မီတုန်းက အသုံးပြုပြီးကျန်နေ သေးသည့် အဝတ်အစားအဟောင်းအနွမ်းများကိုသာ ဝတ်ဆင်နေကြသည်။ ထိုအချိန်က ပါတီထိပ်သီးကြီးများ၏ ဆွေမျိုးဉာဏ်များက ဇိမ်ခံပစ္စည်း၊ ဇိမ်ခံဘဝများကို စွန့်ပယ်နေကြသည့် အချိန်လည်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အဘိုးနှင့်အဘွားတို့၏ အဆိုပါအပြုအမူများမှာ အခြားလူများအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။ မနှစ်မြို့စရာ ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုအဘိုးကြီးအဘွားကြီး စုံတွဲကိုကြည့်စမ်းပါဦး...။ သူတို့သမက် (စတာလင်)က သူတို့ဝတ်ဖို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အဝတ်ကို ရှာမပေးနိုင်တော့ ဘူးလား...”ဟု လူတွေက မေးငေါ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့၏သမက် စတာလင်ကိုယ်တိုင် နွေဘက်၌ စစ်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆောင်းအခါ၌ သိုးမွေးထည်ကိုလည်းကောင်း၊

၁၅ နှစ်ခန့် ဟောင်းနွမ်းနေသော ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ်ဆင်လျက် ရှိချေသည်။ သူ့မှာတိုလည်းတိုသည့် အမြင်လည်းဆန်းလှသည့် မွေးပွကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ရှိသေး၏။ အတွင်းဘက်၌ ရှဉ့်မွေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပြင်ဘက်က သမင်ရေဖြင့်လည်းကောင်း ချုပ်ထားသောအင်္ကျီဖြစ်သည်။ မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီးပြီးလျှင်ပြီးချင်း ထိုအင်္ကျီကြီးကို ဖေဖေစတင်ဝတ်ခဲ့သည်။ ထိုအင်္ကျီကိုဝတ်သောအခါ ခေါင်းတွင် မွေးပွဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့ရှိ၏။ ဖေဖေကွယ်လွန်သည်အထိ ထိုအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်သွားလေသည်။

မေမေမိဘများကို ဖေဖေသိခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်ကျော်နှစ်များကတည်းက သူတို့ကို ဖေဖေသိခဲ့၏။ မိသားစုဒဏ္ဍာရီလေးတစ်ခုကဲ့သို့ပင်၊ ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ အဖြစ်ကလည်း ဆန်းကြယ်ပါသည်။

မေမေ ၂ နှစ်သမီး အရွယ်လောက်တုန်းက ဘာကူးနယ်တွင်ဖြစ်၏။ မေမေသည် ကမ်းစပ်မှာ ဆော့နေ၏။ ထိုအခိုက် ရေထဲသို့ ဗြဲနန်းခနဲကျသွားသည်။ ရေနစ်နေသောမေမေကို ဆယ်ပေးရန် ဖေဖေအား ပြောကြသည်။ ဖေဖေကလည်း မေမေထိုးကျသွားသည့်နေရာသို့ ဆင်းလိုက်ကာ မေမေကို ရေပေါ်သို့ဆွဲဖော်ပြီး ကယ်တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ၂ နှစ်သမီးကလေးကို လူငယ်တစ်ယောက်က အသက်ကယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါတွင် ဖေဖေကို မေမေက တစ်ဖန်ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည်။ ထိုအချိန်၌ မေမေသည် ၁၆ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူအပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ မေမေတို့မိသားစု၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်သော ဖေဖေကား အသက် ၃၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ နယ်နှင့်ဒဏ်ပို့ထားရာမှ ပြန်ရောက်လာခိုက် မေမေတို့နှင့် တစ်ဖန်ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်၏။

မေမေမျက်စိထဲတွင် ဖေဖေသည် သူ့ရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေချိန်မည်။ မိမိအသက်ကို ကယ်တင်ဖူးသူအဖြစ် အထင်ကြီးနေချိန်မည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် မေမေအတွက် ယစ်မူးဖွယ်အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိပါသည်။

လောကသစ္စာ

မေမေ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။

မေမေကွယ်လွန်သွားသဖြင့် လူတိုင်း၏ ရင်ထဲ၊ အသည်းနှလုံးထဲမှာ နာကျင်နေကြ၏။ ခံစားနေကြရ၏။ သို့သော် နာကျင်ရသောဝေဒနာကို မည်သူကမှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောကြ။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ဖေဖေသည် အဘိုးနှင့်အဘွားကို ရှောင်သည်ထက် ရှောင်လာ၏။ မျက်နှာ လွဲသည်ထက် လွဲလာ၏။

မေမေကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်စုမှာ အစည်းပြေသလို ဖြစ်လာပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း အတွေ့အကြုံ၊ အဆုံအတွေ့ နည်းပါးလာကြပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြရ သည့်အချိန်များမှာ ကျဲသည်ထက် ကျဲလာကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖေဖေ သည် အဘိုးနှင့်အဘွားကို တစ်စတစ်စ ရှောင်ဖယ်လာခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

အဘိုးသည် ကရင်မလင်မှာရှိသော ကျွန်မတို့အိမ်ခန်းသို့ လာလေ့ရှိ ၏။ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ပြီး ဖေဖေကို စောင့်နေတတ် ၏။ ညစာကို ည ၇နာရီ၊ သို့မဟုတ် ၈နာရီတွင် စားကြသည်။ ဖေဖေသည်

ဘယ်သောအခါတွင်မှ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဖေဖေထမင်းစားခိုက်၊ အဘိုးသည် ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေတတ်သည်။ သို့သော် အဘိုးက ဘာ စကားမှမပြော၊ ဖေဖေဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖေဖေနှင့်အတူ ဧည့်သည်တွေအများကြီး ပါလာသည်။ ထိုအခါ၌ ဖေဖေကိုစောင့်မျှော်နေသော အဘိုးသည် ပင့်သက်ကြီးကိုချကာ လေးလေးပင်ပင် ပြောတတ်သည်။

“ငါ အိမ်ပြန်ရတော့မယ် ထင်တယ်...၊ အေးလေ... ငါတစ်ခေါက် လာခဲ့ပါဦးမယ်...”

ထိုစကားကိုပြောပြီး လေးကန်စွာပြန်သွားသော အဘိုးသည် နောက် ၆လ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက် လာတတ်တော့သည်။

အဘိုးသည် သူ့သမက်စတာနီစလက်ရက်ဒင်စ် ဘာဖြစ်နေသည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဖေဖေကိုထုတ်၍ မမေးမြန်းဖူးချေ။ သမီးဖြစ်သူအင်နာ၏ ဘဝအခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးပြီး ကံကြမ္မာညှိုးမိုန်နေလင့်ကစား သားနှစ်ယောက် စလုံး၏ဘဝအတွက် ကြီးမားစွာပူပင်သောက ရောက်နေလင့်ကစား အဘိုး သည် ထိန်းချုပ်၏။ သူတို့တစ်တွေ ဘာဖြစ်နေကြသည်ကို ဖေဖေအားမမေး၊ ဖေဖေပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်ရင်းစောင့်နေတတ် သည်။ လာပြန်သောအခါ၌လည်း ဖေဖေအနီးမှာသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ တတ်သည်။ အဘိုးသည် လူတစ်ဖက်သားအား အောက်ကျိုတောင်းပန်ရ မည့် အလုပ်ကိုမလုပ်။

အဘွားကမူ ထိုသို့မဟုတ်၊ အဘိုးထက်ပိုပြီး သဘာဝကျသည်။ သူ့မှာ တိုင်စရာတောစရာတွေ အမြဲတမ်းစုပြီး ဆောင်းပြီးရှိသည်။ ယခင်ရက် များတုန်းက ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်ထံသို့လည်း သွားလေ့သွားထရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အဘွားသည် မကြာခဏဆိုသလို ဖေဖေနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင် တတ်၏။

“အိုင်အိုဇစ်...၊ ငါ့မှာ ရှာလကာရည် ဘယ်မှရှာလို့မရဘူး...၊ ကြည့် လည်း လုပ်ကြပါဦး”

အဘွားသည် သူလိုချင်သည်ကို တဲ့တိုးပင်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ တွင် ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၏။ ပြီးလျှင် သူ့ယောက်ျားမကြီး

လိုချင်သည်ကို တစ်စက္ကန့်အတွင်းရအောင် လုပ်ပေးလိုက်လေ့ရှိသည်။

မေမေအနိစ္စရောက်သောအခါ အဘွားသည် ကျွန်မတို့အိမ်တွင်ကြာရှည် မနေထိုင်လိုတော့ချေ။ ဇူဘာလိုမို့ နေအိမ်တွင်လည်းကောင်း၊ အဘွားအတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော ကရင်မလင်ရှိ အခန်းကလေးတွင်လည်းကောင်း အဘွားနေထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုနေရာများသို့ သွားရသည်ကို ကျွန်မသဘောကျသည်။ ထိုနေရာကလေးများသည် တိတ်ဆိတ်တိတ်ငြိမ်၏။ နေထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိ၏။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာ၏။ လေလုံမိုးလုံရှိ၏။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိ၏။ သို့သော် ယင်းနေရာများမှာ ပူဆွေးစရာ၊ ကြေကွဲစရာသာ ဖြစ်သည်။ အဘွားသည် ဝမ်းနည်းရမည့်စကားများကလွဲ၍ ဘာစကားကို ပြောမည်နည်း။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ စကားများကိုသာ ပြောဆိုချေမည်။

အဘွားအသက်မှာ ၇၀ ရှိပြီ။ သို့သော် အဘွား၏ ရုပ်ရည်မှာ အံ့ဩလောက်စရာပင်။ အဘွားမျက်နှာပေါ်၌ အရေးကြောင်းများ မရှိသေး။ ပါးရေနားရေ မတွန့်သေး။

သူ့သမီးအင်နာ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထောင်ထဲရောက်နေရသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေထံစာတွေရေးပြီး ကျွန်မအား ပေးခိုင်းသည်။ နောက် ကျွန်မထံမှ စာတွေကို ပြန်ယူသွားပြန်သည်။ ဤသို့ ဖေဖေကို စာရေးပေးခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အခြေအနေတိုးတက်လာဖို့ မရှိကြောင်း အဘွားသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသူ တုံးတုံးချကာ ဖေဖေကိုပေးရန် ကျွန်မအားပေးထားသည့် စာများကို ပြန်ယူသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၁ခုနှစ် နွေဦးရာသီစောစောပိုင်း၌ နှလုံးရောဂါဖြင့် အဘွားခမျာကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားရပါသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ အဘွားအသက်မှာ ၇၆နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။

မေမေတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၄ ယောက်ရှိသည့်အနက် မေမေအချစ်ဆုံးအစ်ကိုမှာ ပါဗယ်ဖြစ်သည်။ ပါဗယ်မှာ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ ၁၉၂၉ခုနှစ်လောက်က ပါဗယ်ကို ကျွန်မတို့၏ စစ်ဘက်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်

ဂျာမနီပြည်သို့ စေလွှတ်သည်။ ထိုစဉ်က ဂျာမနီသည် နာဇီမဖြစ်သေးချေ။ နာဇီခေတ်ကြို နိုင်ငံမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ၁၉၃၃ခုနှစ်အထိ ပါဗယ်နှင့်မိသားစုများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာနေထိုင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြစဉ်အတွင်း မေမေထံသို့ ဝတ်ကောင်းစားလှများ၊ ရေမွှေးအကောင်းစားများကို ပို့ပေးတတ်သည်။ သို့သော် ထိုပစ္စည်းများကို ဖေဖေကမကြိုက်။ နိုင်ငံခြားဇိမ်ခံပစ္စည်းများအဖြစ် မြင်သည်။ ပါဗယ်ပို့လိုက်သော ရေမွှေးနံ့ကိုခံရန်၊ ရှူရှိုက်ရန်ပင် ငြင်းဆန်သူဖြစ်သည်။ မေမေက ထိုလက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို နှစ်သက်သဘောကျ၏။ အသုံးလည်းပြု၏။ ရေမွှေးကိုလည်း ဆွတ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မအခန်းတွင်းသို့ မေမေဝင်လာပြီး ကျွန်မအိပ်ပျော်အောင် ကျွန်မခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကာသိပ်တတ်သည်။ ကျွန်မအခန်းထဲမှ မေမေပြန်သွားပြီးနောက် နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျွန်မ၏ခေါင်းအုံးမှာ ရေမွှေးနံ့စွဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မွှေးကြိုင်နေသည်။

ဖေဖေကမူ သူကွယ်လွန်သွားသည့် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများကို မကြိုက်၊ မနှစ်သက်ချေ။

“သမီးမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပစ္စည်းတွေ ရှိနေသလား” ဟု စိတ်မချမ်းသာသော၊ မနှစ်မြို့သောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး မေးတတ်သည်။ ကျွန်မက နိုင်ငံခြားပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆိုဗီယက်ပြည်တွင်းမှာပင် ပြုလုပ်သည့် ပြည်တွင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြရသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဖေဖေပြုံးနိုင်၏။ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးသွားနိုင်၏။ ထိုအဖြေမျိုးကို ကျွန်မပေးတိုင်း ကျေနပ်ပျော်မြူးသွားတတ်၏။

ဦးကြီးပါဗယ်သည် ၁၉၃၈ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွား၏။ သူမကွယ်လွန်မီက ကျွန်မတို့၏ ကရင်မလင်အိမ်သို့ လာလေ့လာထရှိသည်။ ဗာစီလီ၏ အခန်းတွင်းမှာလည်းကောင်း၊ ကျွန်မ၏အခန်းတွင်းမှာ လည်းကောင်း နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ပြီး ဖေဖေကို စောင့်နေတတ်သည်။ အဘိုးနှင့်ဦးကြီးအလက်ဇန္ဒားဇောနီတို့ ဖေဖေကိုစောင့်သလို စောင့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အလက်ဇန္ဒားဇောနီနှင့် သူ့ဇနီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မအဒေါ်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စတာနီစလက်ရက်ဒင်စ်သည် လည်းကောင်း အဖမ်းအဆီးခံရပြီးသောအခါ

ဦးကြီးပါဗယ်သည် ဖေဖေထံသို့ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရောက်လာ၏။ တပ်မတော်ထဲမှာရှိသော သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေကို ရှင်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပါဗယ်မည်မျှပင် ကြိုးစားကြိုးစား အရာမထင်ချေ။ သူဖြစ်စေချင်သလို အကောင်းတွေ ဖြစ်မလာချေ။ ၁၉၃၈ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၌ ခွင့်ယူပြီး ဆိုချိုသို့ ပါဗယ်သွားရောက် အနားယူသည်။ အနားယူရာမှ သူပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် တပ်မတော်ထဲမှာရှိသည့် သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်များအားလုံး ပျောက်ဆုံးနေကြသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ပါဗယ်လည်းနှလုံးရောဂါဖြင့် သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရှာတော့သည်။

ပါဗယ်သေဆုံးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြောက်မြားစွာသောဇာတ်လမ်းတွေကို ဘယ်ရီယာက ဖန်တီးသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းများအားလုံး ဖေဖေအပေါ် ပုံချပစ်ရန်လည်း ကြိုးစားလေသည်။ ပါဗယ်သေဆုံးခြင်းမှာ သူ့ဇနီးယက်ဖ်ဂျီနီယာက အဆိပ်ခတ်သတ်သဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဘယ်ရီယာကဆိုသည်။ တကယ့်အမှန်တရားနှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသည်။ သဘာဝတရားနှင့် ဆန့်ကျင်လွန်းလှသည်။

နောက်၁၀နှစ်လုံးလုံးကြာသည့် ၁၉၄၈ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ပါဗယ်၏ဇနီး မုဆိုးမယက်ဖ်ဂျီနီယာကို မိမိယောက်ျားအား အဆိပ်ခတ်သတ်မှု၊ သူ့လျှိုလုပ်မှုများဖြင့် ဘယ်ရီယာကစွပ်စွဲပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်သည်။ ယက်ဖ်ဂျီနီယာနှင့် အင်နာတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ထောင်ဒဏ်၁၀နှစ်စီ အပြစ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အင်နာ၏ခင်ပွန်း စတာနီစလတ်ရက်ဒင်စ်မှာမူ လွန်ခဲ့သော ၁၀နှစ်က သူ့ကိုယ်သူသေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်သေသွားခဲ့သည်။ ယက်ဖ်ဂျီနီယာနှင့် အင်နာတို့နှစ်ဦးကို ၁၉၅၄ခုနှစ်အထိ မလွတ်ဘဲ ထားခဲ့လေသည်။

အင်နာသည် ခရစ်ယာန်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် မိန်းမကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်နှလုံးသား ကောင်းပါသည်။ အင်နာ၏အပြုအမူများကြောင့် ဖေဖေဒေါသဖြစ်ရသည်။ အင်နာကိုမူ မရှိသောအရူးမဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အင်နာ၏ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ ဟူသည်မှာ ကောက်ကျစ်ယုတ်ညံ့မှုထက်ပင် ဆိုးဝါးသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဖေဖေက ပြောဆိုတတ်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက အင်နာသည် အလွန်လှပချောမောသော မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဆက်အပေါက် ကောင်းသည်။ အသက် ပါသော ညှို့ဓာတ်ရှိသောမျက်လုံးများနှင့် လှပသည့်သွားများရှိသူ ဖြစ်သည်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့်ပင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လေရာ အဆက် အပေါက်လှပခဲ့သည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝဖိုင်လာ၏။ သူ့အလှကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်တော့။ သူ့သွင်ပြင်လက္ခဏာ ချောမော လှပနေစေရန်လည်း မပြုပြင်တော့။

လင်ကို ဘုရားလိုကိုးကွယ်သော အိမ်ရှင်မဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျား စတာနီစလက်ရက်ဒင်စ်သည် ပိုလန်အမျိုးသား ဗော်လ်ရီဗစ်ပါတီဝင် တော် လှန်ရေးသမားဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးအတွင်း ၌ ရက်ဒင်စ်က အင်နာအပေါ်မှာ များစွာကောင်းခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးလင်ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရက်ဒင်စ်သည် ပြတ်သားသူ၊ ကြံ့ခိုင်သူ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် လုတ်တတ်သူမဟုတ်ကြောင်း လူတွေက ပြောကြသည်။

သို့သော် ကျွန်မအနေဖြင့် ဘာမှမဆုံးဖြတ်လိုပါ။ ကျွန်မ မမှတ်မိလိုက် သော၊ ကျွန်မ မသိမိလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘာမှ မှတ်ချက်မချလိုပါ။

ပြည်တွင်းစစ်ပြီးဆုံးသောအခါတွင် ရက်ဒင်စ်သည် ယူကရိန်းပြည် ၌ လျှို့ဝှက်စုံထောက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် လျှို့ဝှက်စုံထောက်အဖွဲ့သို့ သူ့ကို ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဘယ်ရီယာနှင့်သူတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်ရီယာက သူ့ကိုယ်သူ့ဂျော်ဂျီ ယာပြည်နယ် လျှို့ဝှက်စုံထောက်အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဖြစ်ရန် ရည်မှန်းနေသူ ဖြစ်သည်။ ရက်ဒင်စ်ကို ထိုရာထူးပေးလိုက်သောအခါ ဘယ်ရီယာအနေဖြင့် ရက်ဒင်စ်အပေါ် အမျက်သိုလာခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်တွင်းကမနှစ်မြို့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်ရီယာအကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောရပါဦးမည်။ ဘယ်ရီယာသည် ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေသူ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမက ကျွန်မတို့မိသားစုထဲမှ လူကောင်းသူကောင်းတစ်

ဝက်မျှကို ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်သူ၊ ဒုက္ခပေးသွားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်ရီယာအား မော်စကိုရှိ အင်-ကေ-ဗီ-ဒီ(ယခင်လျှို့ဝှက်စုံထောက်အဖွဲ့)မှာ အကြီးအကဲအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ခြင်းသည် ရက်ဒင်စ်ကို ဒုက္ခဖြစ်စေသည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။ ယင်းသဘောကိုလည်း သူသိလေသည်။ ကာဇာစတန်ရှိ လျှို့ဝှက်စုံထောက်အဖွဲ့သို့ သူ့ကို တာဝန်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူနှင့် သူ့မိသားစုသည် အာလ်မာတာမြို့သို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ထိုမြို့မှာ သူတို့ကြာကြာ မနေလိုက်ကြရချေ။ မော်စကိုသို့ပြန်ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရက်ဒင်စ်သည် စိတ်လေးလေးဖြင့် မော်စကိုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းခါနီးတွင် ဦးကြီးပါဗယ်ကဲ့သို့ပင် ဖေဖေကိုတွေ့ရန် သူကြိုးစားခဲ့၏။ လူတွေဒုက္ခရောက်နေကြသည်ကို ပြောပြရန်ဖြစ်သည်။ လူတွေဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်နေခြင်းကို ပြောပြရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖေဖေစိတ်ဓာတ်သည် ပြတ်သား၏။ အချိန်ကြာမြင့်စွာက တည်းက လူတစ်ယောက်ကို သူ့စိတ်နှင့်မတွေ့လျှင် ထိုသူကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဖေဖေရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူ အကြောင်းကို ဖေဖေအားပြောပြရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ဖေဖေအား သွေးဆောင်ရန်၊ အယုံသွင်းရန်၊ ချော့မော့ရန်ကြိုးစားခြင်းသည် ပို၍ဒေါသဖြစ်အောင်၊ ပို၍ခက်ထန်သွားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရက်ဒင်စ်သော်လည်းကောင်း၊ ပါဗယ်သော်လည်းကောင်း၊ အလက်ဇန္ဒားဇောနီဇီသော် လည်းကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ဘေးအန္တရာယ်မှ မလွတ်မြောက်နိုင် ကြတော့ချေ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့တွေ့ခြင်းသည် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအနေဖြင့် တာရှည်ဆက်လက် နေထိုင်ကြရတော့မည်မဟုတ် ဟူသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်သည် ရန်သူဖြစ်နေချေပြီ မဟုတ်လား။

ရက်ဒင်စ်အဖမ်းခံရပြီးသည့်နောက်တွင် အင်နာနှင့်ကလေးများ မော်စကိုသို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သားအမိတွေကို အိမ်ခန်းဆက်၍ ပေးထားသည်။ အခြားအရေးယူခံရသူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မိသားစုများကို ထိုသို့ မလုပ်။ သို့သော် အင်နာခမျာ ကျွန်မတို့အိမ်သို့လာခွင့်ကို တာရှည်ဆက်

၍ မရရှာပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက်မှာ ၁၁ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အသက်ပင်ငယ်သေးလင့်ကစား ဘာတွေဖြစ်နေကြပြီကို ကျွန်မကောင်းစွာ နားလည်ခဲ့ပါသည်။ လူတွေ ဘယ်သွားကုန်ကြပြီနည်း၊ ဘယ်ရောက်ကုန် ကြပြီနည်း။

အင်နာသည် သူ့ယောက်ျားပစ်သတ်ခံလိုက် ရပြီဆိုသောသတင်းကို လက်ခံယုံကြည်ရန် ငြင်းဆန်လျက်ပင် ရှိသည်။ ဖေဖေအနေဖြင့် ၁၉၃၈ခုနှစ် မှာသော်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ၁၉၃၉ခုနှစ်မှာသော် လည်းကောင်း အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် အင်နာကို ပြောပြသင့်ပါ၏။ သို့သော် ဖေဖေမှာ အသည်းနှလုံးမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ အင်နာမှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ တွေရှိသည်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ပညာတတ်တွေဖြစ်သည်။ သူ့ ယောက်ျားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် အင်နာ ဘက်က ရပ်တည်လျက် ရှိကြပါ၏။

“ဗိုရီရီလော့ဗ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကာနီဗစ်ချ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မိုလိုတော့ ကိုဖြစ်ဖြစ် ငါ သွားတွေ့မယ်” စသည်ဖြင့် မကြာခဏ အင်နာပြောတတ် သည်။ သွားလည်း သွားပါသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် မည်သူကမျှ အိပ်မက် ဝံ့ကြလင့်ကစား၊ အင်နာကမူ ထိုအလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးလုနစ်များအတွင်းက အတွေ့အကြုံများ အား မှတ်တမ်းတစ်ခုရေးရန် အင်နာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြံပေးဖူး သည်။ အင်နာသည် စာကောင်းစွာမတတ်။ မှတ်တမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ဖြစ် အောင် ရေးနိုင်သော၊ ရေးတတ်သောအရည်အချင်း မရှိရှာချေ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီး အယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်သော နီနာဘမ်းအား အကြောင်းစုံပြောပြ လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို နီနာဘမ်းက စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ရေး သားထုတ်ဝေလိုက်သည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ယင်းစာအုပ်ကို စိတ်မဝင်စားလှ၊ ကောင်းလှသည်ဟု မထင်မိပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ စာအုပ်ထွက်လာသော ၁၉၄၇ခုနှစ်တွင် ဖေဖေ သည် များစွာစိတ်ဆိုးခဲ့၏။ ပရာဗဒါသတင်းစာမှာလည်း ထိုစာအုပ်ဝေဖန် ချက် ပါလာ၏။ ဝေဖန်ချက်သည် မျှတမှုမရှိ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း၏။ တရား သေလည်း ကျလွန်း၏။

ကျွန်မ၏အဒေါ် အင်နာမှလွဲပြီး လူအားလုံးက သေရမည်ကို ကြောက်ကြလေသည်။ အဒေါ်ကမူ နည်းနည်းကလေးမှ မတုန်လှုပ်။ ပေါ်ပေါက်လာသမျှတို့ကို ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုမျှသာမက ယင်းအကြောင်းအရာများကို ဒုတိယတွဲအဖြစ် ဆက်လက်ရေးသားကာ ထုတ်ဝေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ထပ်မံရေးသားထုတ်ဝေရန် အခွင့်အရေးကို အဒေါ်မရခဲ့ရှာပါချေ။

၁၉၄၈ခုနှစ်၌ လူဖမ်းပွဲကြီးတစ်ခု ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုလူဖမ်းပွဲကြီးက အဒေါ်ကို ဝါးမျိုသွားသည်။ ထောင်ထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြန်သည်။ အဒေါ်အင်နာသာမက ၁၉၃၇ခုနှစ်မှစပြီး ထောင်၁၀နှစ်ချထားခြင်း ခံနေရသူ အမြောက်အမြားကိုပါ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးကာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချလိုက်သည့် လူဖမ်းပွဲကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြင့်ပင် အဒေါ်အင်နာမှာ ထောင်အတွင်း၌ နောက်ထပ်၆နှစ်လုံးလုံး တစ်ကိုယ်တည်း တိုက်ပိတ်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း တိုက်ပိတ်ခြင်းခံနေရသည်ထက် ထောင်ဆေးရုံပေါ်မှာသာ အများဆုံး နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ရောဂါဝေဒနာကို တက်ရောက်ကုသနေရ၏။ ကျွန်မအမေဘက်က တစ်မျိုးလုံးကိုသင့်နေသည့် အကုသိုလ်ကျိန်စာသည် အဒေါ်အင်နာကိုပါ ဆက်လက်ပြီး ကျိန်စာသင့်နေပြန်လေသည်။

အဒေါ်ထောင်မှ ပြန်ထွက်လာလျှင်လာချင်း ပထမဦးဆုံးနေ့မှာပင် အဒေါ်ကို ကျွန်မတွေ့သည်။ ကြီးပြင်းလာကြပြီဖြစ်သည့် သူ့သားနှစ်ယောက်ကိုပင် အဒေါ်ခမျာမှာ မမှတ်မိနိုင်တော့ရှာချေ။

အဒေါ်သည် ၁၉၆၃ခုနှစ်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေတ်၏ဘေးသို့ ရောက်လာ၏။ “လူပုဂ္ဂိုလ်ကျိန်စာသင့်မှု” အကြောင်းကို လူတွေပြောဆိုနေကြသောအခါတွင် ထိုအသိုက်အဝန်းမှာ အဒေါ်ပါမလာတော့ချေ။

“အလကား ပုံကြီးချဲ့နေကြတာ...၊ စိတ်ကူးနဲ့ ရမ်းတုတ်နေကြတာ...၊ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာတော့ အမြဲတမ်း ပုံကြီးချဲ့နေကြတာပဲ...၊ ရမ်းတုတ်နေကြတာပဲ၊ သူတို့ဟာ ဘာမဆိုစတာလင်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေကြတယ်၊ နေရာတကာမှာ စတာလင်ကိုပဲ အပြစ်ဖို့နေကြတယ်...။ စတာလင်ဟာ ဘယ်တုန်းကများ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ရလို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းကများ သက်သောင့်

သက်သာ နေခဲ့ရလို့လဲ၊ ကောင်းတဲ့အချက်တွေ စတာလင်လုပ်သွားတာကို တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တို့မမေ့နိုင်ဘူး...၊ မေ့လည်း မမေ့သင့်ဘူး ... ”

အဒေါ်သည် ထိုစကားများကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောတတ်လေသည်။ (၁၉၆၄ခု ဩဂုတ်လတွင် အင်နာကွယ်လွန်သွားရှာ၏။ မော်စကိုမြို့ ပြင်မှာရှိသော ကရင်မလင်ဆေးရုံ၌ ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်က ထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ သော့ခတ်ထားသည့်တံခါးများကို အင်နာ အလွန် အမင်း ကြောက်နေလေသည်။ ဆေးရုံပေါ်၌ တက်နေရစဉ် တစ်ည၌ ဆေးရုံ အခန်းတံခါး သော့ခတ်ထားသည်ကို သော့ဖွင့်ပေးရန်၊ သော့မခတ်ဘဲထားရန် အင်နာက တောင်းဆိုကန့်ကွက်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုညက သူ့ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်မြဲ ခတ်ထားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ထိုအခန်းထဲမှာ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည့် အင်နာ၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရတော့၏။

မေမေ၏အစ်ကိုတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖိုင်အိုဒို၏အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မထုတ်ဖော်၍ မရေးမချင်း မေမေ၏အစ်ကိုများ အကြောင်းသည် ပြည့်စုံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဖိုင်အိုဒို၏ဘဝမှာ အခြားသူများထက် အချိန်အနည်းငယ်စောပြီး ပျက်စီးသွားရရှာသည်။ ဖိုင်အိုဒိုသည်လည်း ပါရမီထူးသူပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ပဒေသရာဇ်ကြီးများ၏ ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့၌ အမှုထမ်းရန် လက်ခံခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဟာအောက်တိုဘာ ပစ္စည်းမဲ့တော်လှန်ရေးကြီးနှင့် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲအတွင်းသို့ သူ ပါဝင်လာသည်။ စစ်တပ်အတွင်းသို့ သူဝင်ခဲ့၏။ သူ့ကို သတင်းထောက်လှမ်းရေးအတွက် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။ တစ်ချိန်၌ သူ့မျက်စိအောက်မှာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် တပ်တစ်တပ်လုံး ညက်ညက်ကြေပြုန်းသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တပ်မှူး၏ အလောင်းသည်လည်း ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်နေသည်။ ဖိုင်အိုဒိုသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကြီးကို မြင်တွေ့ရပြီး အသည်းနှလုံးများ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုတွေ၊ သွေးတွေကိုမြင်လျှင် ဖိုင်အိုဒို၏စိတ်သည် ဖောက်ပြန်သွားတတ်၏။ ထိုမှစပြီး ဆက်လက်အသက်ရှင်နေရသေးသော

သူ့ဘဝမှာ သူ့စိတ်သည် မတည်ငြိမ်တော့။ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေလည်း မကောင်းမွန်တော့ချေ။ သူ့ရရှိသည့် ပင်စင်လစာကလေးဖြင့် စားသောက်နေ ထိုင်ရင်း အသက်၆၀အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ သူသည် အဝတ် အစားကို မသပ်မရပ် ဖိုသီဖတ်သီဝတ်၏။ ညစ်တီးညစ်ပတ်ဝတ်၏။ ပေကျဲ့ ညစ်ပတ်နေသည့် ခြေထောက်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတတ်၏။ သူ့အတွက် ဖေဖေများစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို ဖေဖေရှောင်၏။ သူ့အမူအရာ၊ သူ့ကြောင်ကွက်ကလေးများကို ဖေဖေ ရယ်မော၏။

ဖေဖေမှာမြေး စယောက်ရသည်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက်က သားသမီးစယောက် မွေးခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ဖေဖေသည် သူ့မြေး စယောက်အနက် ၃ယောက်ကိုသာ မြင်သွားရရှာသည်။ ကျွန်မ၏သားတစ် ယောက် သမီးတစ်ယောက်နှင့် ယာကော့စ်၏သမီးတစ်ယောက် ပေါင်း၃ ယောက်ကိုသာ မြင်သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပထမဇနီးနှင့်ရသော သားအကြီး ယာကော့စ်အပေါ် ဖေဖေ မကျေ နပ်။ စိတ်တိုင်းမကျ။ ယာကော့စ်၏အပေါ် ဖေဖေဆက်ဆံမှုများမှာလည်း တရားမျှတခြင်းရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ထိုသို့ ယာကော့စ်အပေါ်တွင် ဖေဖေ စိတ်တိုင်းမကျလင့်ကစား ယာကော့စ်၏သမီး ဂူလီယာကိုမူ ဖေဖေများစွာ ကြင်နာသည်။ များစွာအလိုလိုက် အရေးပေးသည်။ များစွာ ယုယသည်။

အလားတူပင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခု ရှိသေး၏။ ကျွန်မ၏ပထမ ယောက်ျားမှာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်သည်။ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဖေဖေသဘော မတူပါ။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန်လည်း ဖေဖေ လက်မခံချေ။ သို့သော် အဆိုပါ ကျွန်မ၏ပထမယောက်ျား ဂျူးအမျိုးသားနှင့်ရသော သားအကြီး အိုင်အိုဇစ်ကို ဖေဖေများစွာ ချစ်ပြန်၏။ အလိုလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်မ၏သားကြီး ဂျူးကပြားကလေး အိုင်အိုဇစ်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဖေဖေတွေ့စဉ်တုန်းက ကျွန်မများစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့၏။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘယ်နံ့ရောအခါတွင်မှ ကျွန်မ မမေ့ နိုင်ပါ။ မေ့နိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က အိုင်အိုဇစ်သည် ၃ခါလည် သားကလေးသာ ဖြစ်၏။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော သားဖြစ်သည်။